

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

TRUYỆN THIẾU NHỊ

C21

LÊNHẬP MÔN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

LỄ NHẬP MÔN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

VÕ SU TÍ HON

Bữa cơm tối đã dọn xong. Trên mâm có đủ thịt quay, trứng trắng, đĩa tôm nhỏ và bát canh rau bí sào tỏi - cái món mẹ biết Minh thích nhất nên đã tranh thủ mua, nhất từ buổi trưa ở bệnh viện. Hơi cơm nóng và mùi thức ăn tỏa ra căn hộ nhỏ nhà tập thể thật hấp dẫn. Bố cũng đã hết ca trực ở đồn về. Cả hai ông bà và bé Long đã ngồi quanh mâm cơm. Chỉ còn Minh, nó đang loay hoay trong buồng tắm, xối nước ào ào.

Tất cả nán đợi. Nhất là mẹ Minh, vì đây là một sự kiện bất thường đáng ghi nhận và nghi ngờ đối với ông con trưởng quý tử: "Cái thằng "tổ cú" mà tự nhiên đi tắm thì quả là tiến bộ hiếm hoi, đột xuất".

Còn cu Minh, ngay từ lúc thấy mẹ sắp mâm thức ăn ngoài bếp, nó đã giật mình nghĩ bụng : “Chết cha, thế này thì toi đặc ! Món nào cũng toàn mỡ là mỡ cả !...Chúng nó đã dặn mình tắm rửa sạch sẽ và ăn chay cơ mà. Không lẽ lại vi phạm thỏa thuận ?...” Tình thế khó xử quá, nên Minh cứ nấn ná mãi ngoài khu phụ, tìm kế hoãn binh...

- Minh ! Tắm xong chưa, vào ăn cơm con...

Nghe tiếng mẹ gọi, Minh càng thêm luống cuống. Không trì hoãn được nữa rồi, nó gãi đầu gãi tai bước vào. Nhưng chợt nó nghĩ : “À phải rồi, làm xong mọi “thủ tục”, về ăn , chắc là được. Có thể mà không nghĩ ra. Mới biết thằng Quang “sọt” nói thật đúng : kể cả lúc tình huống nan giải nhất, nếu chịu khó suy nghĩ, vẫn tìm ra lối thoát”...

Trong bộ quần áo đã chỉnh tề, Minh khoanh tay bình tĩnh :

- Xin phép bố mẹ cho con đi dự sinh nhật bạn, kéo muộn. Khi về con sẽ ăn cơm sau...

- Ăn bát cơm đã, bây giờ mới hơn sáu rưỡi... Cũng phải để nhà người ta ăn cơm nữa chứ - Mẹ Minh nhú mày - Thế sinh nhật đứa nào ?

- Dạ thằng Sơn “sợ” ạ. Năm nay nó tròn mười ba. Chúng con hẹn nhau sớm để còn đi mua tặng phẩm...

Thấy xuôi xuôi, Minh chớp thời cơ “Con chào bố, con chào mẹ” rồi mở cửa biến thật nhanh. Bố Minh gọi với theo :

- Thế mua quà sinh nhật bạn đã có tiền chưa con...

Nhoáng cái Minh đã xuống đến “chiếu” nghỉ tầng ba, nó đáp vọng lên vang cả khoang cầu thang :

- Chúng con có rồi ạ...!

Bé Long, kém Minh năm tuổi, cũng đã học lớp ba chứ nào có ít, nhưng cả nhà vẫn quen gọi bằng “bé”. Được mẹ sai ra lấy thêm đĩa bát để phần cơm cho anh, nó như chợt phát hiện điều gì, đặt chồng bát xuống, ghé tai mẹ thì thầm. Mẹ chăm chú nghe, rồi bỗng quay lên hỏi to :

- Sao, có thật thế không ?

Bé Long phụng phịu :

- Mẹ này, con đã nói bí mật mà mẹ nói to thế...

Mẹ đặt đĩa xuống, chờ Long ngồi vào mâm, hỏi :

- Con nhớ lại xem, có chắc chắn là thế không ?

Bé Long nhanh nhẩu :

- Chắc mà. Hồi đầu năm anh Sơn “sợ” đã làm sinh nhật một lần rồi. Chính anh

Minh cho cả con đi dự. Cái hôm con mang kẹo “Hương cốm” về phần mẹ ấy. Thế mà hôm nay anh ấy lại sinh nhật nữa... Chẳng lẽ một năm hai ngày sinh...?

Bà mẹ ngẫm nghĩ một lát, hơi khẽ lắc đầu, giục cậu bé tiếp tục ăn cơm, rồi hỏi :

- Con có biết nhà anh Sơn không ?

- Nhà anh Sơn “sợ”, biết quá đi chứ. Đã bảo con đã đến sinh nhật anh ấy lần trước mà lại...

- Vậy, ăn cơm xong, súc miệng rửa mặt, rồi dẫn mẹ đến đấy nhé...

Bé Long nghe thế, hồ hởi ăn cơm thật nhanh. Nó cũng chưa hiểu mẹ sẽ đến đấy làm gì, nhưng nó mừng, vì lần đầu tiên được dẫn đường cho người lớn. Còn bố Minh, ông cũng vừa xong bữa cơm, khẽ nhún vai nói nhỏ :

- Có đến, em cũng đừng to tiếng hay mắng con trước mặt bạn bè nó. Chỉ nên nhỏ nhẹ, về nhà nói chuyện sau. Lũ trẻ bây giờ biết tự trọng sớm lắm. Cũng là dịp mình tìm hiểu thêm chúng bạn của con...

Đi hết dãy nhà B, đối diện khuôn viên cổng trường trung học là nhà C21. Bé Long vẻ thích thú, tung tăng kéo tay mẹ vừa đi vừa thỉnh thoảng giới thiệu : kia, tầng 5 là nhà anh Phương “Bình Định”; tầng 4, cái cửa ban công có cây là nhà anh Thắng “lo”; còn nhà anh Sơn “mặt già” ở ngay tầng một

đấy, cái nhà mở quán Karaôkê ấy... Rồi chợt nó nín tay mẹ, nói như reo lên :

- Kia rồi mẹ, tầng 3, nhà có cái chuông chim bồ câu là nhà anh Sơn "sợ" đấy...

Sau mấy tiếng gõ cửa, không có ai đáp, hai mẹ con thấy cánh cửa khép hờ, mạnh dạn bước vào. Căn phòng bên ngoài, trước khi đi vào các buồng khác mà mọi nhà vẫn làm chỗ để xe, xem cách bài trí, đủ biết gia đình dành nơi đây cho cậu con trai - chủ nhân buổi sinh nhật hôm nay. Phía trong cùng kê chiếc bàn nhỏ làm "góc học tập", sách vở, thước bút xếp gọn gàng ngăn nắp, phía trước có thời gian biểu, chỗ treo cặp, treo khăn đỏ, mắc áo và cả một đôi vợt cầu lông được trang trí thú vị đẹp mắt. Gần phía ngoài kê chiếc giường con, chăn gối cũng xếp gọn ghẽ, bên cạnh là chiếc bàn nhỏ, trên bày biện đơn giản nhưng trang trọng : lọ hoa, các đĩa bánh kẹo, hạt hướng dương, hoa quả. Mấy chai nước khoáng, nước ngọt các màu và một vài gói tặng phẩm bọc giấy hoa, kết nơ chứng minh đám bạn bè đã tới đây và quả có một buổi họp mặt thực sự, có phần nghiêm túc nữa.

Bà mẹ thở ra nhẹ nhẹ, tranh thủ quan sát xung quanh gian phòng. Một bức ảnh phóng to bằng tấm lịch treo tường lồng trong khung kính, hình một cậu bé mặc bộ đồ tập võ màu trắng, thắt đai đen đang bay

ngang trên không tung chân đá vào cái bao treo - đó là ảnh Sơn "sợ". Hai bên tường treo nào kiếm ngắn, kiếm dài, dao găm đều bằng gỗ sơn như thật. Có cả hai khúc côn đầu bịt sắt nối với nhau bằng một đoạn xích nhỏ, cái thứ mà đã hơn một lần bà nhìn thấy trong những lần bố Minh - chồng bà, tịch thu được của đám thanh niên gây rối ngoài đường phố. Bà khẽ rùng mình, thoáng chút lo âu trông ra phía cửa ngóng lũ trẻ.

- Cháu chào bác ạ !

- A, chào bé Long...

Mẹ Minh quay lại phía tiếng chào. Một người tuổi ngoại tứ tuần, nhưng vóc dáng thể thao, mình vận áo thun đen bỏ trong quần, tay vắt chiếc sơ mi. Mồ hôi lâm thâm bên má và ướt đầm lưng áo. Bé Long nhanh nhẩu giới thiệu :

- Mẹ ơi đây là bố anh Sơn... (nó định nói thêm cả chữ "sợ", nhưng cũng kịp dừng lại).

Người đàn ông, sau vài lời xã giao, nhanh nhẹn rót nước, mời hai mẹ con ngồi xuống bên chiếc bàn tụi trẻ bày biện đồ sinh nhật. Ông vô tư :

- Ra thế... anh chàng Sơn lại mời cả bác đến nữa... Thế mà nó chẳng nói cho bố biết trước...

Mẹ Minh có phần luống cuống. Bà phân bua :

- À... không, nghe cháu nói tổ chức sinh nhật, tự tôi muốn đến để xem các cậu làm ăn ra sao... Hai bác chu đáo quá...

- Nào chúng tôi có làm gì, mẹ cháu đi công tác xa, anh chàng xung phong được tự làm lấy để khao mời bạn bè... Chả là cu cậu vừa được lĩnh tiền thưởng cái huy chương vàng môn võ thuật thiếu nhi ở đại hội thể thao thành phố, lại mới thi “lên đai” ở trường nữa... gớm mấy hôm nay mừng lắm... Nguyên do là thế, chứ có phải ngày sinh nhật đâu. Vậy nó nói với chị thế sao?...

Mẹ Minh tế nhị :

- Thấy các cháu hẹn nhau, tôi cứ nghĩ là sinh nhật anh Sơn... Thú thực, chỉ sợ các cậu tụ tập ngoài đường lêu lổng sinh hư, chứ tập trung ở nhà bạn bè liên hoan, nhất là nhà hai bác đây, chúng tôi yên tâm quá...

Hai vị phụ huynh chuyện trò cởi mở hơn xoay quanh chủ đề học tập của bọn trẻ, chuyện ở khu tập thể và hỏi thăm về công việc, đời sống mỗi gia đình. Cho đến khi Sơn “sợ” cùng lũ bạn bè - có đến mười ông tướng - ủa về , chào hỏi rồi rít, ồn ã sôi động, bà mẹ Minh mới xin phép ra về. Bà muốn để chúng được tự nhiên vui với nhau. Hơn nữa, bà cũng không muốn con phải thanh minh hay thú nhận điều gì trước mặt bạn bè nó. Đồng ý cho bé Long ở lại theo lời đề nghị của bố Sơn và các bạn Minh, bà “chúc các

con liên hoan vui vẻ” rồi ra về, cũng không quên dặn chúng đừng nên mãi vui khuya quá.

Bố Sơn “sợ” là huấn luyện viên trưởng phụ trách môn võ thuật ở Sở Thể dục thể thao. Thời còn sung sức, ông đã nhiều lần đạt ngôi kiện tướng và từng giành huy chương vàng trong các liên hoan thể thao quốc tế và khu vực. Ngay từ năm còn học lớp 4, Sơn đã được bố chấp nhận cho theo học lớp võ Karate ở Cung thiếu nhi, với một điều kiện cực kỳ nghiêm khắc : tất cả các môn học phải đạt điểm trên trung bình, riêng văn, toán và ngoại ngữ phải đạt khá. May mắn cho cu Sơn, hồi ấy nó đang sẵn là học sinh tiến tiến và cùng một lúc có chân trong ban cán sự bốn bộ môn của lớp. Lại sẵn cái “zen” thể thao của bố, nó tiếp thu các “miếng” võ rất nhanh và mau chóng giành được cảm tình cũng như sự chú ý của các võ sư. Sau năm học thứ hai, cậu võ sinh được nhật ra làm trợ giáo và hưởng chế độ huấn luyện bồi dưỡng đặc biệt dành cho các võ sinh năng khiếu. Ở đại hội thể dục thể thao toàn quốc vừa rồi, Sơn là vận động viên nhỏ tuổi nhất trong danh sách đoàn tuyển thủ, và tấm huy chương vàng là phần thưởng xứng đáng cho những năm tháng luyện tập miệt mài của cậu học sinh tiến tiến này. Theo qui định của ngành và môn

phái võ thuật, đương nhiên võ sinh giành giải vàng được đặc cách “lên đai”, thế là Sơn “sợ” được thắt đai đen và trở thành chú bé đầu tiên mang đẳng võ sư.

Sau khi viết thư báo tin mừng cho mẹ đang công tác ở nước ngoài, Sơn “sợ” xin phép bố được mở “tiệc” khao bạn, và đó là lý do buổi liên hoan tối nay. Còn tại sao lại có chuyện Minh “tổ cú” phải tắm rửa, ăn chay, chúng ta hãy tìm hiểu qua câu chuyện diễn biến tiếp theo.

Quanh chiếc bàn con đã có mặt đủ mười cậu bé, sần sần bằng tuổi nhau, nhưng mỗi đứa một vẻ, một tính cách riêng biệt. Chúng chỉ giống nhau ở mỗi điểm là : cùng nghịch tich nghịch ma như quỷ sứ nhà giời. Đó là Sơn “sợ”, Minh “tổ cú”, Quang “sợ”, Thắng “lo”, Phương “Bình Định”, Thành “chế”, Tùng “khểnh”, Sơn “mặt già”, Sáng “lợn” và Hùng “giun”. Anh nào cũng có một tên “kèm”, nghe chẳng thanh nhã hay ho gì cho lắm, nhưng biết làm sao, gọi nhiều thành quen, và chúng đều có sự tích cả đấy.

Hôm nay Sơn “sợ” ra dáng người lớn hẳn lên. Nó điều chỉnh chỗ ngồi cho từng người, rồi nhờ Quang “sợ” mở nước ngọt, Minh “tổ cú” cắt cam, Tùng “khểnh” gọt hồng xiêm... Vô vô tay vào nhau yêu cầu các bạn trật tự, Sơn đi vào phía buồng trong, dừng lại giữa cửa, quay vào lễ phép :

- Xin phép bố, cho chúng con bắt đầu liên hoan ạ !...

Bố Sơn đã tắm rửa xong, ông vui vẻ ôm vai cậu con trai dẫn ra với các bạn :

- Nào, mời các cháu cứ tự nhiên cùng bạn Sơn liên hoan. Bác nhường quyền cho Sơn tự tuyên bố lý do cuộc họp mặt vui vẻ này... Chúc các cháu ngày càng thân nhau, đoàn kết giúp đỡ các bạn trong lớp, cả trong học tập và cuộc sống nữa... - Ông nắm hai bàn tay giơ lên trước mặt hồ hởi như thể đang nói trước những người lớn tuổi, rồi trở vào buồng trong. Cử chỉ nho nhỏ ấy làm các vị quý sứ bỗng như thấy mình lớn hơn một chút, mỗi đứa như đều muốn làm một cái gì đó để điều chỉnh lại tư cách của mình. Không khí ắng lại, trở nên trang trọng hơn.

Sơn “sợ” đang chủ động linh hoạt là thế, sau lời bố, nó đột ngột bên lên. Đứng ngây tò te một lát giữa ánh mắt các bạn đang đổ dồn vào mình, nó lấy lại bình tĩnh, nhỏ nhẹ :

- Tớ chỉ tiếc, chẳng mời được hết cả lớp mình,... cả cô giáo nữa... Tớ rất thích, như thế thì vui lắm, nhưng tớ cứ ngượng ngượng. Dù sao mới học kỳ một, mình chưa biết và thân hết được các bạn, mời, nó cứ thế nào ấy ! Chỉ mấy đứa tụi mình ở quanh khu A, B và C, cùng đi học một đường là biết nhau trước... Giá ở cuối học kỳ hay sau tết, chắc hôm nay sẽ đông lắm. Nhưng

không sao, tớ nói thế để các cậu hiểu, rồi chúng mình sẽ dần biết nhau hết, chơi với cả lớp, cả bọn con gái, không phân biệt học khá học giỏi, nhà xa nhà gần gì cả... Đúng không !

Tất cả nhao nhao vỗ tay đồng ý. Quả là cô giáo có con mắt tinh tường nên ngay từ đầu đã cho Sơn làm lớp trưởng, mặc dù nó thậm chí còn “bé con” hơn nhiều đứa trong lớp. Cũng nào đã ai biết nó đi học võ. Ngay cả hội đến nhà hôm nay, thằng Hùng “giun” cùng nhà C21 và đa số các bạn (chỉ trừ Minh “tổ cú”, Quang “sọt” và Tùng “khểnh”, Sáng “lợn” ra), chưa ai là biết. Nên thoát nhìn tám ảnh Sơn “sọ” mặc bộ đồ võ đang tung người đá bay, các cậu choai choai không giấu nổi ánh mắt thán phục, thì thầm suýt xoa, và thèm thuồng nữa.

Sơn “sọ” giới thiệu qua loa về cái huy chương vàng vừa nhận được ở Đại hội thể dục thể thao, rồi vội vã giục các bạn bắt đầu ăn bánh kẹo, hoa quả mà nãy giờ chưa cậu nào chạm tới. Lúc ấy, hầu như giai đoạn “giữ ý” hơi nghiêm chỉnh mới thực sự chấm dứt, sau mấy động tác “khai phá” có vẻ thân thuộc, người nhà hơn của Minh, Quang, Tùng, Sáng, tiếng cắn hạt hướng dương bắt đầu rào rào, các đĩa kẹo bánh vơi trông thấy. Tiếng nói cười. Và có cả vỏ cam, giấy kẹo bay vèo vèo từ góc này sang góc kia.

- Học võ có khó không hả Sơn ơi...!

- À phải rồi, cậu Sơn phải biểu diễn cho chúng tớ xem mấy bài đi chứ...

- Đúng rồi, đúng rồi ! Biểu diễn đi...

Khi các bạn đang nhao nhao đề nghị Sơn “sọ” trình diễn mấy đường quyền, thì đã thấy Quang “sọt” và Tùng “khểnh” ra ngoài từ lúc nào, khệ nệ bê vào một chồng bốn viên ngói cũ và mấy hòn gạch, rồi cả Minh “tổ cú” và Sáng “lợn” ra giúp sức, kê kê đặt đặt chùng chùng như đã quen lắm với tiết mục này. Thì ra, chương trình “biểu diễn báo cáo” ngắn đã có trong kế hoạch dự định.

Nhìn chồng ngói xếp lên nhau kê trên mấy viên gạch ngay ngắn, các bạn còn đang ngạc nhiên chưa hiểu mấy đứa định làm gì, quay ra, đã thấy Sơn “sọ” thay quần áo võ từ lúc nào - bộ đồ trắng thất đai đen ngang lưng, y như trong tấm ảnh trên tường. Cả phòng bỗng trật tự hẳn, chăm chú theo dõi từng cử chỉ của chàng võ sư tí hon.

Minh “tổ cú” dẹp mấy cái ghế, thu dọn đồng giày dép phía cửa làm “sàn biểu diễn”, rồi ta đẩy người nhà và ban “tổ chức” lắm, quay vào đồng dục tuyên bố :

- Biểu diễn tất cả những bài đã học thì dài lắm, không đủ thời gian, hơn nữa cậu Sơn đã ăn cơm no, không thể làm những động tác mạnh như nhào lộn, bật tôm hay bật “san-tô” được... Đúng không Sơn ?...

Thấy Sơn gật đầu, Minh “tổ cú”, vẻ càng hãnh diện về sự hiểu biết võ thuật của mình trước đám bạn còn đang ngỡ ngàng, lạ lẫm, nó phúi phúi tay cổ tạo vẻ tự nhiên và khiêm tốn :

- Vậy, cậu Sơn sẽ chỉ biểu diễn cho chúng ta mấy bài cơ bản của môn võ Karate và kết thúc bằng tiết mục “công phá”... ngắn thôi ngắn thôi... Nào xin mời tân võ sư, bắt đầu đi...

Sơn “sọ” đỉnh đặc bước bước lên trước các bạn, nắm hai bàn tay ngang hông, cúi đầu chào đúng thủ tục bài bản. Sau mấy động tác quay đầu, lắc tay, gập người... khởi động trông đã rất “nghề” và hấp dẫn, nó bắt đầu biểu diễn “vào bài”. Động tác từ chậm đến nhanh và mạnh dần, dứt khoát và mau lẹ, thuần thục. Các đòn đâm, cú đá nghe phân phát tiếng gió, những động tác xoay mình chặt, chém, đỡ, đánh bằng cùi chỏ, đá bằng gót chân... Thực tình các bạn ai cũng đã xem trên ti-vi, nhưng giờ được trực tiếp xem bạn mình, lại nhất là cậu lớp trưởng, biểu diễn, đều nín thở thán phục. Bất ngờ, Sơn nhảy lên, người như bay ngang trên không, tung chân đá rõ mạnh, rồi khi hạ người xuống sàn, nó hét lên “a... i... a” một tiếng đến là dữ tợn, gập chân nửa quỳ nửa cúi, vung cườm tay theo đường cánh cung chặt mạnh xuống chông gối. Cả bốn viên

ngồi gầy đôi sau cú chém, những mảng vỡ bay khắp góc nhà... Sơn quay ra cúi đầu chào các bạn, kết thúc bài biểu diễn trong tiếng vỗ tay hồi lâu không dứt.

Cuối cùng thì buổi liên hoan cũng đã đến lúc hạ màn. Các đĩa bánh kẹo, hoa quả trên bàn đều nhẵn thín, trơ khấc. Những chai nước không còn một giọt. Các bạn cũng đã lần lượt chia tay ra về. Nhóm ở lại sau cùng giúp Sơn thu dọn đĩa cốc, quét nhà có Minh, Quang, Tùng, Sáng. Vất vả nhất là đồng ngói vỡ, Minh "tổ cú" vừa quét gom vào cái xô mang đi đổ, vừa nhẩn nhó :

- Toi công, phí cả buổi tối...

Sơn "sợ" vô tư nhíu mày :

- Sao, cậu bảo gì...? Phí là thế nào ?

- Khổ lắm ông võ sư ạ, xem ông chặt ngói thì chúng tôi đã xem ông đến cả chục lần rồi, còn lạ quái gì mà mất cả buổi tối ở đây... Thế kế hoạch của nhóm mình ông quên rồi chắc...

Sơn "sợ" gãi đầu :

- À ừ, tớ quên làm sao được, nhưng tại cả tụi nó cũng đến, không lẽ chuyện "bí mật" của nhóm lại đem ra bàn chung...

Minh càng nhẩn nhó hơn, phụng phịu :

- Làm người ta tắm rửa sạch sẽ, lại chưa dám ăn gì, đói meo lên đây này...

Nghe vậy, cả Quang, Tùng và Sáng đều hòa theo :

- Tớ cũng thế, chưa ăn gì cả...

- Tớ mới ăn mỗi bát cháo...

Sơn cũng nói :

- Thế các cậu tưởng tớ ăn cơm rồi sao, từ chiều mới có một cốc nước chanh thôi, y như ngày đi tập...

Quang “sọt” vừa lau xong mặt bàn, ngồi dựa lưng vào tường, nhìn lên trần nhà, nói dối :

- Thôi ! bãi bỏ, bãi bỏ hết, không có nhập môn, kết nghĩa gì nữa... đẹp...!

Sơn “sọ” trùng mắt quát thực sự :

- Đừng có ăn nói bậy bạ, mới có trực trực tí đã nản chí thì làm ăn gì nữa. Cậu sớm bỏ cái kiểu dối trẻ con ấy đi, nay mai cứ gặp khó khăn cũng lại dối, lại “đẹp” chắc ! Việc quan trọng, cũng không thể vội vàng qua loa được. Thôi hôm nay chót lỗ, tớ tuyên bố sẽ thỏa thuận vào một ngày khác tiến hành. Cuối buổi học sáng mai, nhóm ta sẽ gặp nhau thống nhất thời gian... Bây giờ, giải tán, về còn chuẩn bị bài vở. Xong !

NHÓM S²MQT

Tiết học cuối cùng của buổi học sáng nay là tiết học Nhạc. Thầy Tâm, vừa phụ trách dạy họa và dạy nhạc của trường. Oái ăm, hai môn học tưởng như rất phụ này lại vợ phải ông thầy “ng nghiêm” như cột đèn. Vào lớp nào cũng vậy, câu đầu tiên trước khi cầm viên phấn lên bảng, bao giờ thầy cũng nói : “Hôm nay, em nào không thích học, tôi cho phép ra ngoài hoặc về trước. Tôi sẽ không ghi tên và càng không suy nghĩ gì cả. Âm nhạc và hội họa, cũng như nhiều môn nghệ thuật khác, chỉ tiếp đón ai thực sự say mê và yêu thích nó”. Cứ xem cách nói và vẻ mặt hóm hình đến vô tư, biết là thầy nói rất thật. Nếu có ai xin về, chắc chắn ông vui lòng. Nhưng tuyệt nhiên, cả trường chưa lớp nào lại có đứa điên rồ dám tự nhận mình không thích học cả. Chưa một đứa nào dám bỏ tiết của ông. Lại thế. Chẳng phải vì chúng sợ ảnh hưởng đến điểm tổng kết do một môn linh “trúng”, mà thành thực, các trò đều thừa nhận một điều : chúng rất thích tính cách bộc trực nhưng độ lượng và lối giảng bài hấp dẫn của ông. Thậm chí, nhiều đứa

còn ước : giá như các thầy, cô bộ môn khác cũng được như thế.

Hôm nay, thầy Tâm dành một nửa tiết học để kiểm tra giấy bài lý thuyết âm nhạc và thực hành ký xướng âm. Cả lớp im phăng phắc, nghe rõ cả tiếng thước kẻ dầy đó đặt trên mặt bàn. Thầy Tâm, tay cầm cuốn sách dày, chắc là một cuốn từ điển, lặng lẽ đi giữa hai dãy bàn, vừa đi vừa xem, cứ thế vòng quanh lớp.

Chợt từ dãy bàn cuối vút lên một mẩu giấy cuộn tròn gấp hình chữ V, tay xạ thủ nào đó, chắc “giương cung” quá tay, nên “viên đạn” chẳng trúng địa chỉ nào, mẩu giấy quá đà bay, đập vào bảng đen rơi trên bục giảng. Có tiếng cười kìm nín, nhiều cặp mắt nhìn nhau. Mấy đứa con gái nhíu mày nhìn xuống dãy bàn cuối theo một phản xạ tự nhiên.

Sơn “sợ” ngồi đầu bàn phía đường đi, chỗ “viên đạn” bay qua đầu. Nó cũng đã thâm đoán tác giả của mẩu giấy kia là ai. Bậy thật, đang giờ kiểm tra. Chẳng lẽ đã có kẻ cầu cứu “bắn giấy nháp”? Nó khế liếc dọc dãy bàn, mấy đứa con gái đang mải miết viết.

Không vội vã nhặt, nhưng cũng không muốn để mấy tay “nhất quỷ nhì ma”... thủ tiêu tang vật giúp đồng bọn, thầy Tâm khề nhếch cười, ông dừng lại trước bảng đen và

không đi xuống cuối lớp nữa. Chờ cho không khí trở lại im lặng trên lớp, thầy từ từ bước tới nhất “viên đạn” lạc rồi trở lại bàn giáo viên. Cả lớp vẫn vẻ như chăm chú làm bài lẫn, song kỳ thực mọi con mắt đều kín đáo quan sát từng cử chỉ của thầy, không khỏi hồi hộp chờ đợi.

Lẽ dĩ nhiên là viên giấy được từ từ mở ra. Tờ giấy nhỏ bằng nửa trang lịch bóc. Sau khi vuốt thẳng và đọc nội dung trong đó, thầy Tâm khẽ mỉm cười... Ông giơ tay xem đồng hồ, nhẹ nhàng nhắc :

- Còn 5 phút nữa là hết giờ... Em nào còn đang nháp thì chép khẩn trương kẻo không kịp nộp bài...

Nói rồi, thầy cầm viên phấn, ra trước bảng. Tay trái giơ tờ “tang vật” vừa thu được, dáng như vị giám thị chép đề thi, ông viết lên bảng dòng chữ to :

*“Tan học, gặp nhau sau rặng nhân cảnh
đồng bê tông tấm lớn.*

S² MQT”

Ông toan bỏ viên phấn xuống hộp, lại quay ra bảng viết thêm :

(Chữ con gái viết. Thầy nhấn hộ !)

Đến lúc ấy, cả lớp mới ồn ào phá lên cười. Nhóm con gái thở phào nhẹ nhõm. “Nghĩa là chẳng có chuyện “bắn nháp” hay quay cóp gì hết”. Nhưng chúng cũng đồng

thời ngơ ngác nhìn nhau hết lượt vẻ khó hiểu.

Hết giờ. Từng bàn thu bài lên nộp thầy giáo. Sau khi nhìn lại một lượt không còn ai chưa nộp bài, thầy Tâm cười hỏi cả lớp :

- Đề bài dễ quá phải không ? Thầy tin rằng em nào cũng làm được cả. Hôm nay, lớp chỉ có một đề khó nhất, mà đến giờ cả thầy cũng không giảng nổi, đó là (nói đến đây thầy chỉ lên bảng) : Ét bình phương Em mờ Qui Tê là... ai ?

*

Để các bạn khỏi mất công thắc mắc hoặc đoán non đoán già, xin tiết lộ ngay : Ét bình phương Em mờ Qui Tê (S^2MQT) chính là chữ viết tắt tên của năm ông tướng tỉnh nghịch, nhưng đều thuộc loại học khá và giỏi của lớp 7Z3 : Sơn, Sáng, Minh, Quang, Tùng. Cái bộ năm này dính với nhau như kẹo cao su, suốt từ năm lớp 5 rồi chứ đâu có ít. Cuối mỗi năm học, lên lớp, nếu chẳng may đứa nào rơi vào danh sách phải chuyển đi lớp khác, là chúng nằng nặc đòi bố mẹ tìm mọi cách xin về cùng lớp với nhau bằng được. Nghỉ hè, chỉ cần một trong năm gia đình tổ chức đi tắm biển, là chắc chắn có mặt cả năm tên. Tuy các vị phụ huynh chưa biết hết mặt nhau, nhưng xét qua tư cách

và học lực của mỗi thành, họ tỏ vẻ sẵn lòng cho chúng chơi với nhau, đôi lúc còn rất hào phóng đến dễ dãi trước những yêu cầu của tụi trẻ.

Năm chàng học sinh lớp bảy luôn cặp kè, không lúc nào chịu thiếu nhau. Quen đến nổi, vào hàng kem hay ra quán nước mía, cứ nhìn thấy một trong năm đứa, bà chủ quán đã chuẩn bị sẵn năm suất ngon lành mà chẳng cần hỏi han gì.

Ngay từ học kỳ hai lớp 5, chúng đã giao ước thống nhất bí mật với nhau ký tên chung là S² MQT trong các sổ lưu niệm năm đứa, trong nhật ký riêng và mọi thư từ cho nhau, coi đó như một bí danh mang tính tuyệt mật không đứa nào được phép giải thích cho bất kỳ ai. Vừa rồi sau buổi Sơn “sợ” đoạt huy chương vàng võ Karate, theo đề nghị của Minh “tổ cú” và sáng kiến của Tùng “khênh”, Sơn “sợ” sẽ bí mật mở lớp võ và chỉ truyền dạy bốn người trong nhóm. Lễ “nhập môn” cũng sẽ là ngày chúng kết nghĩa anh em, phân ngôi thứ đảng hoàng tính theo ngày, tháng giấy khai sinh sẽ mang đi làm bằng chứng.

Bí danh S MQT giữ tuyệt mật được hơn hai năm học, Như các bạn đã biết, cho đến sau tiết học Nhạc vừa rồi, do “sơ suất” của một thành viên nào đó, đã không còn là bí mật nữa. Tan buổi học, cả lớp xôn xao về

một cô nàng hay anh chàng “Ét bình phương Em mờ Qui Tê” giấu mặt đã “bắn thư” hẹn hò trong lớp. Mấy đứa tinh ma hơn còn bình luận thêm : “Thầy nói chữ con gái, vậy cứ điểm mặt bọn “ô mai” bắn cuối, thế nào cũng ra. Nhưng vấn đề, “địa chỉ của thư đó ở đâu mới là quan trọng... Ít ra vụ này lộ ra hai đối tượng”.

- Cũng may là không phải “bắn nháp” nên ông Tâm mới cho qua và “tếu” vui thế chứ...

- Các cậu thử đoán xem, S²MQT là gì nào?

- "Sẵn sàng mặc quần tây" !... Đúng chưa. Tác giả là con gái mà...

- Sửa soạn mà quan trọng, sắp sửa mỗi quyết tâm, say sưa mới quý trọng... đến tí tí chữ, có mà luận cả ngày cũng không hết...

Cứ như thế, chuyện ở sân trường, từ một lớp lan sang nhiều lớp, rồi cả trường. Đến ngày hôm sau thì chẳng còn ai là không biết đến S²MQT ở lớp 7Z3 cả, mặc dù nó vẫn chỉ là một “ẩn số”.

Tất nhiên, cái hẹn “Tan học, gặp nhau sau rặng nhãn...” của nhóm S²MQT là không thể thực hiện được. Mật thư mà đã chép lên bảng cho cả lớp xem, thì chỉ có thằng điên mới ra chỗ hẹn, có mà “lạy ông tôi ở bụi này” ! Lại thêm cú “sốc” vì dư luận xôn xao khắp trường về mấy chữ viết tắt

khó hiểu kia, thành ra, chẳng ai bảo ai, nhóm S²MQT lặng lẽ rút vào bí mật. Bẵng đi mấy hôm chẳng gặp nhau, có thể nói hầu như “mất liên lạc”.

Buồn thế, cái dự định “nhập môn, kết nghĩa” đành phải đình lại không biết đến bao giờ. Thật đúng là “vạn sự khởi đầu nan”!

3

ĐIỂM LIÊN LẠC MỚI

Không “liên lạc” được với nhau, (đã đành ngày nào mà chả gặp, nhưng đây là gặp nhau trên lớp) cả năm đứa, cậu nào cậu ấy im re như thóc, vẫn phát biểu, vẫn truy bài theo tổ, thậm chí vẫn trò chuyện tán róc với các bạn ra vẻ tự nhiên lắm, nhưng gặp gỡ, hay cả giáp mặt với nhau, cả năm vị đều lảng tránh. Có thể họ giận vì nghi ngờ nhau đã làm cú “phóng thư” tùy tiện và ẩu đả. Cũng có thể tự mỗi thằng, muốn bảo đảm bí mật chung mà không muốn ai biết sự liên kết của “ngũ vị huynh đệ”, nên “bất động” một thời gian, chờ dư luận nguội hẳn

chuyện cái bí danh quái quỷ ở lớp 7Z3 mà toàn trường chưa hết xôn xao. Tụm nhau lại bây giờ dễ lộ lắm, chúng nó sẽ suy luận ngay, và từ năm cái tên sờ sờ ra đây, ai mà chẳng đoán được S²MQT là gì. Mà lại là những cán sự của lớp mới chết chứ, có mà chui xuống đất cũng không hết xấu hổ.

Không gặp nhau, cả năm chàng tuy ngoài mặt lạnh băng, tỉnh khô, nhưng trong lòng bứt rứt, khó chịu lắm. Và có thể nói, khó chịu và ân hận nhất là Tùng “khềnh”. Những thằng có cái răng lạnh mà mọc khềnh là những thằng “đứt dây từ trên trời rơi xuống”. Nghĩ cũng đúng. Tùng “khềnh” sinh năm 1981, mẹ nó bảo nó tuổi “Gà”. Bạn bè đến chơi, bà thường gọi nó là con gà quạ tha đánh rơi xuống, rồi giải thích : Con điều con quạ đi bắt gà, sà xuống như tên bắn, quắp một con bay đi, nhưng vì vội , sợ người đuổi, vì mỏi nên lại đánh rơi chú gà con từ trên cao xuống đất. Những cậu gà con thoát chết ấy, sau lành lặn, trở nên ranh ma, khôn ngoan, lớn nhanh, khỏe mạnh và quậy phá vào bậc vô địch. Gà quạ tha là như thế. Về sau, những con gà, dù chẳng bị quạ tha lần nào, nhưng nếu cứ hay bôi vòn phá phách, cũng đều bị gọi là thứ gà “quạ tha”. Chỉ kể lại chuyện ấy, đủ hiểu Tùng “khềnh” thuộc loại nào. So với Sơn, Sáng, Minh, Quang, Tùng “khềnh” đứng hàng em út, vừa

kém tuổi, kém thán, lại “nhỏ con”, thấp hơn đến gần một cái đầu. Ấy thế, nhưng nó lại là thằng nghĩ ra nhiều trò quái dị mà cũng thông minh nhất hội. Ở lớp, Tùng là cán sự môn Anh văn, nó được cô “Anh” rất quí và chọn đi học lớp bồi dưỡng năng khiếu của quận. Năm ngoái, có đoàn chuyên gia giáo dục nước bạn đến thăm, Tùng “khểnh” được thay mặt học sinh toàn trường lên đọc lời chào mừng hơn hai trang giấy bằng tiếng Anh. Đọc xong nó còn, biệt đọc thêm mấy câu dài ời là dài nữa “Chúc các vị khách quý”..., làm cho mọi người rất đổi ngạc nhiên, còn các vị khách thì cảm động đứng lên vỗ tay hồi lâu không dứt...

Điều làm cho Tùng “khểnh” pháp phỏ, sốt ruột hơn tất cả là vì : chính nó là người đã dùng sợi thun nhỏ bắn mẫu giấy trong giờ kiểm tra Nhạc của thầy Tâm. Mặc dù hôm ấy, trong sổ ghi đầu bài, thầy cũng chẳng đánh tụt điểm thi đua của lớp. Nhưng Tùng ân hận lắm. Nó có ý định dùng “viên đạn” thông báo trước hết cho Sơn “sợ”, rồi lần lượt đến từng người một trong nhóm. Mật thư đã viết sẵn bốn tờ, ai ngờ ngay “quả” đầu đã hỏng. Phải công bằng mà nói, Tùng có biệt tài “truyền giấy” này từ lâu. Chẳng biết nó đã luyện tập từ năm lớp mấy, mà đã nhằm truyền cho ai, xa hay gần, bàn trên hay bàn dưới, với độ ước căng sợi thun

nhất định, nó bắn viên giấy đến địa chỉ định trước chính xác, ngon lành, êm ru không một tiếng động, nhanh đến mức, thầy hay cô chỉ vừa quay đi, quay lại nó đã hành động xong rồi, tỉnh bơ cầm bút hý hoáy viết như không có chuyện gì xảy ra cả. Của đáng tội, bữa ấy, giấy “cung” vừa căng lên, cái Mai ngồi bên cạnh, chẳng biết gãi lưng hay làm gì, huých khuỷu tay vào vai nó, thế là “súng” cướp cò, đạn phóng bay lên... bâng. Hú vía !

Cũng may, cái tài “bắn giấy” sở trường ấy của Tùng, chỉ có nhóm năm người là biết. Nếu không, mọi chuyện đã hỏng bét cả rồi.

Việc chưa đến nỗi nào, nhưng đánh lộ bí danh nhóm, lỗi tại nó. Lớp không bắt được “thủ phạm”, không biết ai, nhưng Sơn, Sáng, Minh, Quang chắc chắn biết. Nhất là thằng Minh “tổ cú”, bố nó chả là công an mà, nên nó nghiêm khắc tôn trọng nguyên tắc bí mật nhất hạng. Vụ này xảy ra chắc nó phải “mắc mớ” mình không còn lời nào mà kể. Tùng muốn gặp lại nhóm để xin lỗi lắm, nó sẵn sàng chịu bất cứ hình phạt nào, miễn là được bốn đứa bỏ qua cho. Nhưng nó chịu không biết làm sao để nối liên lạc được với nhóm. Cứ mỗi ngày học qua, lòng Tùng “khẽnh” lại thêm như lửa đốt. Nó ăn cơm mất ngon. Tối tối học bài xong bỏ cả xem phim truyện, đi ngủ sớm, mà lên giường rồi,

cũng còn phải thao thức đến hàng giờ, nghỉ ngơi đủ thứ chuyện, mới thiếp đi lúc nào không biết.

Nhưng đã bảo Tùng “khỉnh” cực kỳ lắm mưu nhiều kế, đến hết ngày thứ sáu, nó chợt nảy ra một cách liên lạc mới. Chiều tối, cơm nước xong xuôi, nó xin phép bố mẹ rồi một mạch chạy đến nhà Sơn - nhưng không phải Sơn “sợ” ở C21 đâu nhé, mà là Sơn “mặt già” ở B2 cơ.

Đến đây, chắc các bạn sẽ thắc mắc : làm gì phải nhiều khê, khó khăn lắm thì giờ thế, muốn gặp, thì cứ đến thẳng nhà nhau, vẽ chuyện liên lạc liên liếc, bí mật bí mung, cứ như hoạt động tình báo, trinh thám không bằng ! Xin thưa, các bạn đừng nóng vội và hãy thông cảm với nhóm “ngũ tướng” đặc biệt này. Họ thích như thế, “hoạt động” của họ có qui tắc hẳn hoi, đã thành nếp quen lâu rồi, khó thể khác được. Tất cả mọi cử chỉ, việc làm đều phải đặc biệt, quan trọng, khác thường. Đến ngay như mọi khi, chưa có chuyện gì, đến nhà nhau, tuyệt đối không được gọi, hay bấm chuông, gõ cửa gì hết, mà mỗi đứa phải có một cách riêng, như ám hiệu : Sơn “sợ” thì bật ngón tay “tanh tách”, Sáng “lợn” thì huýt gió như tiếng chim, Quang “sọt” thì hú ngắn hai tiếng, Minh “tổ cú” thì tặc lưỡi trong mồm đến là to, còn Tùng “khỉnh” thì vỗ lòng bàn tay đến “độp”

một cái, như tiếng pháo tếp. Trong nhà cứ nghe như thế, biết là ai đến, cứ việc ra ban công “đáp” lại (tất nhiên cũng bằng âm hiệu) hay xuống đón bạn lên... Đấy, chỉ đơn cử riêng cách gọi nhau, đã rắc rối vậy, chứ chưa nói tới trăm trò quỷ quái khác. Cho nên, trong giai đoạn “đang cần củng cố bí mật”, tự mỗi đứa đều cố tình “nằm vùng”, thì làm sao anh nào dám phá rào, phạm luật mà công khai đến nhà nhau được !

Vậy ta hãy xem Tùng “khểnh” đến nhà Sơn “mặt già” làm gì ?

Cũng phải giới thiệu qua vài nét về anh chàng “chíp hôi” có bộ mặt hết như người lớn này, đó là lý do Sơn được mang thêm cái tên “mặt già”, đâu tận từ năm lớp bốn cơ đấy. Sơn theo gia đình đến ở khu tập thể mới được chừng năm năm, nghe nói nhà nó mua lại cái căn hộ một tầng với giá “hời” lắm. Từ bấy đến nay nhà Sơn xây thêm được hai gian lớn phía trước và phía sau, chẳng biết có được phép không, nhưng trông bề thế đàng hoàng, đổ mái bằng, ốp đá xanh, cửa kéo, tường bao cẩn thận. Suốt mấy năm, nhà nó lần lượt mở các dịch vụ, từ giữ xe, rửa xe, bán hàng nước, đại lý băng hình... đến bây giờ là Karaôkê. Năm ngoái đã có một lần Tùng “khểnh” được cô giáo nhờ mang sổ liên lạc và giấy mời đến nhà đưa tận tay cho bố mẹ Sơn, vì đã nhiều

bạn cô viết giấy đưa về gia đình, Sơn đều âm ờ rồi giấu biến đi đâu mất. Cô giáo chờ, chẳng thấy tăm hơi, hỏi âm gì của phụ huynh, nên không tin nổi cậu chàng được nữa. Chả là Sơn thường xuyên không làm bài tập các môn học, lại hay đi học muộn hoặc bỏ tiết cuối, điểm gầy điểm ngỗng cứ gọi là như cơm bữa. Nhưng được cái nó chẳng giận ai bao giờ. Thường thì các “liên lạc viên” của cô giáo được phái tới gia đình học trò cá biệt là chúa bị chúng ghét, ngoắc tay cách mặt, có đưa quá quắt mĩa mai bạn là... đồ “phản bội”... Nhưng ở Sơn, chẳng có chuyện ấy, một thằng, chứ có đến mười thằng “liên lạc viên”, với nó cũng chẳng là cái “đỉnh” gì, hôm sau gặp ở lớp, nó vẫn cười toe toét, vô tư như chẳng có chuyện gì xảy ra cả...

Trước đây nhà mắc dây đèn nhấp nháy lập lờ, lấp cửa kính nhưng tiếng nhạc, tiếng hát vẫn vang ra ngoài rõ mồn một. Theo thói quen, Tùng “khểnh” đứng dưới một gốc cây, khum tay vỗ đánh “đớp” một tiếng giòn tan. Chờ mãi vẫn không thấy Sơn “mặt già” ra, Tùng sốt ruột. Chợt nó “à” lên một tiếng nhớ ra : thằng “mặt già” đâu biết ám hiệu này, trong nhà lại đang “xập xình” thế kia, có mà đứng đấy vỗ tay cả đêm cũng chẳng ma nào thèm để ý. Ai ngang qua nhìn thấy, dám nghĩ mình là thằng dở hơi lắm.

Nghĩ vậy Tùng “khểnh” một mình gãi đầu gãi tai ngượng một mình rồi mạnh dạn tiến đến, đẩy cửa bước vào.

May ời là may, vừa đúng lúc Sơn bê khay nước ra cho mấy người khách. Tùng đã dự phòng khả năng nó không có nhà thì sẽ phải ăn nói ra sao, tiền không có, người ta lại tưởng mình vào hát thì khó xử cực kỳ. Nhìn thấy Tùng, Sơn reo lên như hàng năm mới gặp, nó hồ hởi kéo Tùng ra ngoài nói chuyện cho khỏi ồn vì bộ giàn loa phóng đại quá lớn.

- Sao hôm nay “rồng lại đến nhà tôm” đây, uống nước không, để mình vào lấy nhé...

- Không , tớ không khát...

- Hay là vào rên mấy bài... có nhiều băng “cách mạng” mới lắm...

Thấy Tùng lắc đầu quây quây, Sơn ngẫm đoán chắc có việc gì, nó vô tư và sốt ruột hỏi :

- Không uống, không hát, thế cậu đến tớ làm gì ? Hay là cần vay tiền, bao nhiêu ?...

- Không ! Không ! Tớ cần tiền làm gì , có việc muốn nhờ cậu đây, nhưng không biết có tiện không...

- Gì thì nói quách ra đi, nếu làm được, tớ sẵn sàng !

Tùng cúi xuống nói nhỏ :

- Tớ muốn gọi nhờ máy điện thoại nhà cậu...

- Ôi dào, tớ tưởng gì, ở đây khách khứa họ gọi nhờ suốt ngày. Vào đi, cứ tự nhiên thoả mái, nhưng để tớ vào hạ loa nhạc bé đi chút đã...

Nói rồi, Sơn xăng xái đẩy Tùng vào bên máy điện thoại ở góc quầy. “Biết quay số chưa, rồi chứ gì. Vậy gọi đi. Tớ chạy ra ngoài một lúc”, rồi biến mất sau tấm màn cửa tối.

Còn lại một mình bên máy, Tùng nghĩ bụng : “Cái thằng, tuy học hành chênh mảng mà tốt bụng, nhiệt tình, và cũng tế nhị đấy chứ”. Tùng lục túi áo lấy cuốn lịch bìa nhỏ xiu, giở tìm một lúc, rồi mới cầm máy điện thoại, quay số. Sau mấy tiếng “tu... tu...” kéo dài, có tiếng nói từ đầu máy bên kia :

- A lô ! Tôi nghe đây...

Tùng cuống quýt, nói như sợ đầu bên kia bỏ máy xuống mất :

- Minh “tổ cú” đây phải không...? Tùng đây, Tùng “khểnh” đây...

.....

Đến đây, chắc các bạn đã hiểu Tùng “khểnh” đến nhà Sơn “mặt già” làm gì rồi. Hóa ra, trong nhóm năm đứa, nó nhớ mỗi nhà Minh “tổ cú” là có điện thoại, và nó quyết chọn hình thức liên lạc tối ưu này để trút hết sự bức bối, ân hận bấy lâu, mong

nhóm tha thứ cho nó, tiếp tục trở lại gặp nhau như trước. Cao hứng, nó liền thoảng “trình bày” liền năm, sáu phút, không để Minh kịp nói lời nào, cho đến khi có mấy người khách vào quán mới thôi.

Lúc tiền Tùng ra về, Sơn vui vẻ nói :

- Lần sau cần, cứ ra mà gọi thoải mái, không phải ngại ngùng gì hết nhé...

Tùng “cám ơn”, quay đi một đoạn rồi, Sơn còn gọi giật lại :

- Hôm nào qua, cho tớ mượn quyển “Tam quốc diễn nghĩa”, tập mấy cũng được.

4

CƠ HỘI GẶP NHAU

Sau cú điện thoại gọi cho Minh “tổ cú”, Tùng “khểnh” như trút được gánh nặng bấy lâu ảm ức, nó có phần thanh thản và vui vẻ hơn. Nhưng quái lạ, tin tức cho một cuộc gặp lại của nhóm vẫn bất vô âm tín. Đến lớp, anh nào vẫn việc nấy, chưa có một giao lưu đáng kể chứng tỏ sự “bình thường hoá” quan hệ giữa các thành viên S²MQT.

Liên hai tối hôm sau, cơm nước xong, Tùng “khểnh” lục giá sách vợ quuyến “Tam quốc” phóng đến Sơn “mắt già”. Qua máy điện thoại, nó lại trình bày tất cả mọi lý lẽ y như cái “điệp khúc” lần trước với Minh “tổ cú”. Thấy Minh chỉ nghe mà chẳng phát biểu gì, Tùng bực tức gất lên :

- Cậu có nghe rõ không ? Vậy thì cũng phải nói gì đi chứ, bị câm hay sao mà chỉ âm ừ thế !...

Cuối cùng thì Minh “tổ cú” cũng đáp :

- Cậu tưởng chỉ mình cậu sốt ruột a, tớ cũng đang điên người lên đây, cứ điên mãi cảnh này thì không thể chịu nổi... Nhưng phải chờ thời cơ thuận tiện đã...!

Tóm lại là chẳng đâu vào đâu, năm thằng vẫn “tồn tại độc lập” mà chưa có điều kiện gì để họp nhau lại. Sự chia tách cố tình ấy, nếu tinh ý, mọi người rất dễ nhận ra. Song cũng may, mới vào nửa học kỳ I, bọn lớp 7Z3 chưa thể nhận biết được, vì phần lớn chúng đều ở các lớp khác nhập vào. Duy chỉ có cô Hà, chủ nhiệm của lớp, nhìn thấy rất rõ sự khác thường này. Giờ ra chơi, cô gọi Quang “sọt” lại, hỏi : “-Hình như ở lớp có chuyện gì phải không ?” Quang chột dạ, nhưng nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, láu cá đáp :

- Thưa cô, không có gì đâu ạ..., chỉ mỗi tiết lý hôm qua, các bạn không giặt giũ lau

bảng, bị cô Vân phê bình, cuối giờ cả bàn 3 và bàn 4 không bên nào chịu nhận đến phiên mình trực nhật... thế thôi ạ. Nhưng lớp cũng đã giải quyết ổn thỏa rồi...

Cô Hà, tuy chưa thật yên tâm, nhưng nhìn nét mặt cậu cán sự “hóa” của lớp, cô hiểu, chúng nó đang muốn lảng tránh điều gì, rất tế nhị, mà không muốn làm phiền đến cô giáo chủ nhiệm. “Hãy để cho các em tự dàn xếp lấy những việc chúng có thể làm được” - đó là khẩu hiệu chính cô đã đặt ra cho mình ngay từ những năm đầu nhận “chủ nhiệm” - nhớ tới điều đó, không hỏi gì thêm nữa, cô vỗ vai Quang thân mật :

- Cô rất tin các em. Hãy cố gắng đoàn kết thương yêu, giúp đỡ nhau, cả trong học tập và cuộc sống. Đó là điều cô mong ước ! Cô nhờ em thông báo cho lớp, cuối buổi học, tất cả cán sự các bộ môn ở lại họp, nghe phổ biến kế hoạch chuẩn bị hội nghị học tập toàn trường. Nhớ nhé, vì hôm nay cô không có giờ dạy ở lớp...

Quang “sọt” thở phào, “thế nghĩa là cô vẫn chưa hề biết gì về S²MQT cả”. Nhưng nó lại chợt nghĩ : “Chết rồi, cán sự lớp, mười mấy đứa, thì cả năm thằng đều trong danh sách, không “trượt” đi đâu được. Tùng “khỉnh” : cán sự Anh, Sơn “sợ” : Văn, Sáng “lợn” : Lý, Minh “tổ cú” : Toán, còn mình, thì “Hóa”, phen này thì cả một “mâm” “lên thớt”

là cái chắc. Không biết rồi “miu” nào sẽ phải so dưa, xới cơm đây ?...

Thế là không hẹn mà nên, cứ y như số phận đã định đoạt, năm vị “hảo hán” nhóm S²MQT trưa nay ngoan ngoãn ngồi vào một bàn, tuy chưa nói năng gì, nhưng đưa nào đưa ấy nhìn nhau mủm mỉm, mở cờ trong bụng. Lại oái oăm và ngẫu nhiên : khi cô phân công chuẩn bị viết tham luận báo cáo ở hội nghị, thì Văn, Toán, Lý, Hóa, Anh lại ở chung một nhóm. Cho ngồi riêng một nơi, họp bàn với nhau... Đúng là “cầu được, ước thấy”, trốn cũng không thoát !

Và chuyện phải đến đã đến. Cơ hội “hợp pháp hoá” cuộc họp mặt nhóm S²MQT (mà không ai có quyền nghi ngờ) đến quá đột ngột, khiến năm chàng cứ ngồi dần ra với nhau như phỗng hời lâu, chẳng biết nói năng gì.

Đến khi cô Hà đi từng nhóm dặn dò, gợi ý, giao nhiệm vụ rồi ra về, chờ cho bóng cô giáo đã khuất ngoài cổng trường, thì chẳng ai bảo ai, cả bọn cùng giờ nắm tay phá lên cười.

- Ra rặng nhãn ! - Tùng “khểnh” gợi ý.

Minh “tổ cú” chặn đứng :

- Diên. Từ nay hủy bỏ địa điểm ấy, tuyệt đối không đưa nào trong nhóm được bén mảng đến. “Điểm hẹn”... thầy Tâm đã viết chữ to như con gà mái trên bảng rồi, cả

lớp biết, còn gì là bí mật nữa. Bây giờ mà tụ tập ở đây, khác nào chui đầu vào rọ...

Tùng “khểnh” nghe nhắc chuyện cũ, im bật, đầu hơi cúi xuống như biết lỗi. Tất cả im lặng một lúc. Kể cũng lạ, bấy lâu bị “bức bối” vì không được gặp nhau, mỗi đứa đều chuẩn bị bao nhiêu là ý kiến, dự định, kể cả những tức tối sẽ trút hết trong ngày tái ngộ, vậy mà gặp nhau, chúng như quên khuấy cả. Tuyệt không anh nào nhắc lại chuyện “bắn giấy” trong giờ nhạc thêm lần nữa. Cuối cùng, Sơn “sợ” chủ động đứng dậy hô to:

- Ra hàng bánh rán bà Phao. Tớ chiêu đãi ! Cũng phải ăn mừng ngày hội ngộ chứ!...

5

VỤ BẤT NGỜ XẢY RA

Sáng nay, nhà trường tổ chức hội nghị học tập. Các lớp văn học, chỉ cử đại biểu đi dự. Nghe đâu có cả quận, thành phố và học sinh giỏi trường bạn đến nữa. Từ sáng sớm, cổng trường được trang trí cờ và khẩu hiệu

rực rỡ. Ô tô các đoàn khách, đại biểu thầy cô và học sinh trường bạn tề tựu tập nập như ngày hội. Các hàng quà bánh nhân cơ hội cũng tụ lại, dàn hàng hai bên cửa ra vào. Học sinh nam mặc áo trắng, quần xanh, đội mũ ca-lô, học sinh nữ thì mặc váy, đi tất trắng, tóc thắt nơ. Không khí trang trọng và sôi nổi. Cả trường được nghỉ tiết học đầu để đón các đại biểu và dự lễ khai mạc hội nghị. Đội trống nghi thức liên tiếp rộn lên mỗi khi loa phóng thanh giới thiệu một đoàn đại biểu mới đến...

Hai bản tham luận về kinh nghiệm học tập bộ môn Anh văn và hóa của Tùng “khềnh” và Quang “sọt” được chọn báo cáo trước hội nghị. Cán sự các bộ môn và một số học sinh tiên tiến, cả vài ba anh chàng thuộc diện “cá biệt” cũng được đi dự. Sơn “mặt già” ở trong danh sách này, hôm nay nó ăn mặc bảnh bao, mũ khăn đồng phục chỉnh tề như mọi đại biểu, khiến thoát nhìn, khó ai có thể biết được đó là một “ông tướng” cá biệt có thâm niên.

Trước giờ khai mạc, Sơn “mặt già” về xông xênh vỗ tay vào túi quần rồi lôi ra một xấp tiền hai mươi nghìn, bảo Tùng và Quang :

- Ra quán ! Tớ đãi các cậu một bữa bánh gối tương ớt cho ngọt giọng để tí nữa lên đọc tham luận... Đi !

Nhìn thấy Tùng "khểnh" và Quang "sọt", bà hàng bánh đơn dả:

- Nào, vào đây các cậu ấm... sao hôm nay đi đâu mà chỉ có ba người thế kia, hai cậu nữa đâu rồi...?

Tùng và Quang giật mình nhìn nhau, "không khéo thì lộ bết". Trong khi Sơn còn đang ngơ ngác chưa hiểu ý bà hàng, Tùng "khểnh" đã nhanh chóng lảng sang chuyện khác:

- Ôi, bác khỏi lo, lát nữa cả lớp cháu nó ồ vào hàng..., chỉ sợ bác không đủ ghế mà ngồi, đủ bánh mà bán đâu. Ai đói cứ việc ra ăn,... bác cho ba cái nóng trước đã... - Rồi nó quay sang Sơn, nghiêm mặt hỏi nhỏ:

- Này, nói thật, cậu đã đãi thì chúng tớ ăn. Nhưng, liệu có tiêu vào tiền của bố mẹ không đấy, tiền ở đâu mà mang đi nhiều thế?...

- Yên tâm, yên tâm đi, "mặt già" này không bao giờ biết ăn gian, ăn bớt, nếu không đời nào bố mẹ lại giao cho tớ quản lý cả phòng "hát" ở nhà, từ điều khiển máy móc, thu chi, giải khát, thuê băng... tớ lo tất. Đây là tiền để học về tớ đi lấy hàng, chúng mình chỉ được ăn trong phạm vi hai mươi nghìn thôi, nhưng các cậu cứ tự nhiên, đừng ngại gì cả...

Lại một lần nữa Quang "sọt" nhìn Tùng "khểnh", hai mươi nghìn mà nó cứ nói như

một vài trăm ấy. Nhưng quả là thằng này chơi với bạn bè rộng rãi, phóng khoáng thật, khối đưa con nhà giàu, quần áo, bút giấy, xe đạp... toàn đồ "xịn", trong cặp lúc nào cũng không dưới năm chục nghìn, mà ki bo tính toán, chẳng mời ai nổi que kem hay cái kẹo cao su. Tùng "khểnh" xua tay về rất người lớn :

- Rồi, rồi, vậy là yên tâm, cả nước đang chống tham nhũng mà. Nhưng mà chúng tớ cũng chỉ ăn mỗi bữa một chiếc thôi. Theo khoa học, buổi sáng ăn nhiều đầu óc không được tỉnh táo, sáng suốt đâu...

Tuy vậy, nhưng Sơn "mặt già" vẫn nháy bà chủ mang ra liền chín chiếc. Mỗi vị lần lượt "đả" sạch cả ba, mà suốt cả sáng hội nghị chả thấy thằng nào mất tỉnh táo cả.

Có mười hai bản tham luận, Tùng "khểnh" là người đọc thứ ba, còn Quang "sốt" đen thế, tận thứ mười một, nên dù Tùng có muốn tính chuyện chuồn sớm cũng không được. Nó sốt ruột nán lại chờ. Có lẽ không gì khó chịu bằng phải ngồi trong hội nghị nghiêm túc liền mấy tiếng đồng hồ, cứ như là tra tấn. Đã không được ngó ngoáy, quay trước quay sau, nói chuyện riêng, lại phải làm bộ chăm chú lắng nghe mới khổ chứ. Tùng kín đáo quan sát trước, sau cả hội trường, mấy lượt mà không thấy Sơn đâu cả, rõ là cu cậu "biến" rồi. Chắc lại đi lo việc

cái hàng Karaôkê đây. Tội nghiệp nó, cứ như thế thì hèn gì mà không “cá biệt” mãi...

Lại nói đến Quang, nó ngồi ở phía trước, cách Tùng năm sáu hàng ghế, khu các báo các viên môn Văn. Khác với Tùng “khểnh”, được xếp lên đọc thứ mười một, nó mừng lắm. Vừa đỡ run, vừa rút được kinh nghiệm qua các bạn lên trước, nên Quang bình tĩnh ngồi, thậm chí còn chăm chú theo dõi tất cả các tham luận, kể cả bộ môn khác.

Sau tiếng vỗ tay hoan nghênh bản tham luận thứ mười, môn học Lịch sử, tiếng bạn dẫn chương trình trên loa phóng thanh:

- Bạn Nguyễn Danh Quang, học sinh giỏi bộ môn Hóa học, lớp 7Z3, tham luận về kinh nghiệm và phương pháp học tập của mình...

Chỉ ba giây đồng hồ trước lúc Quang đứng dậy đi lên diễn đàn, nó bỗng thấy mẩu giấy cuộn gấp hình chữ V - loại “đạn” của Tùng “khểnh” - nhẹ rơi ngay dưới chân lọ hoa trước mặt bàn. “Lại trò gì đây ? Cái thằng, trong hội nghị mà cũng không ngồi yên được chắc”... Nhưng Quang cũng kín đáo cầm viên đạn kẹp cùng bản báo cáo lách qua hàng ghế đi lên. Nó suy nghĩ rất nhanh, chắc phải có việc gì hệ trọng và bức bách lắm Tùng “khểnh” mới dùng đến cách này. Nhưng việc gì mới được cơ chứ ? Vừa đi, Quang vừa khéo léo giở “viên đạn”, cho tới

lúc đã đứng trước mi-crô, tờ giấy vừa mở hết. Quang làm bộ chuẩn bị mở bản tham luận, mắt liếc nhanh hàng chữ nguệch ngoạc viết rất vội. Nét mặt Quang hơi chững lại giây lát, song nó lấy lại được bình tĩnh, đồng dục đọc :

- Kính thưa các vị đại biểu ! Kính thưa các thầy các cô...

*

Tiếng vỗ tay chưa dứt; cô giáo Thanh dạy Hóa cầm bó hoa hồng lên tận diễn đàn tặng cậu học trò của mình. Cô vỗ vai, và còn xoa cả đầu Quang “sột” về hài lòng lắm. Quang vinh dự và sung sướng long lanh ánh mắt, nó nhân cơ hội “hợp pháp hóa” ý định ra ngoài của mình, cảm ơn cô, rồi bèn lên nói nhỏ : “Xin phép cô, cho em được ra ngoài một chút...” Cô Thanh mỉm cười dễ dãi : “Xúc động quá hả nhà hóa học, được, em cứ ra đi”... Chỉ chờ có thế, Quang đi từ từ ra phía cửa, nhưng qua tấm rèm, nó đã co chân chạy thục mạng về phía rặng nhãn...

Các bạn đừng thắc mắc vội, xin tiết lộ ngay : mẩu giấy mà Quang nhặt được trước lúc đọc tham luận, viết : “Đọc xong, ra ngay điểm hẹn cũ. Sơn bị trấn lột tiền !”

Tùng “khểnh” đã đứng ở rặng nhãn sau trường từ lúc nào, thấy Quang ra, tay vẫn cầm bó hoa hồng, nó như vô lấy, hấp tấp :

- Nhanh lên ! Còn hoa với hoét gì...
thằng Sơn bị trấn lột hết tiền rồi...

- Sao, Sơn nào, Sơn “sợ” hay “mặt già”?...

- Sơn “mặt già” chứ còn ai nữa, tất cả tiền nó mang đi hồi sáng ấy... Hơn năm trăm nghìn !

- Nhưng nó cũng đi dự hội nghị cơ mà ?

- Biết rồi, nhưng cậu ta “chuồn”. sớm.
Trên đường ra đại lý băng hình, thì bị trấn...

- Đứa nào trấn ? Lớn hay bé ? Bọn trường mình hay ở ngoài ? Thế bây giờ thằng Sơn đâu ? - Quang hỏi dồn dập...

- Nó đang ngồi ở hàng bà Phao. Tớ mới cũng mới chỉ hay tin, báo cậu ra ngay. Chưa biết gì cả...

Quang suy nghĩ rất nhanh, rồi vội vã giục Tùng :

- Bây giờ tớ ra chỗ Sơn, cậu về lớp bí mật báo cho nhóm biết, rồi ra tát cả đây. Nhất định phải giúp nó tìm kẻ trấn lột, lấy lại số tiền... Đi ngay đi !

GIÚP BẠN TRUY TÌM THỦ PHẠM

Sơn “mặt già” ngồi thu lu ở chiếc ghế trong cùng góc hàng bánh rán. Khuôn mặt vốn đã già trước tuổi lại thêm thảm hại hơn sau cơn hoảng sợ và uất ức. Nó dán mắt chăm chăm nhìn xuống mặt bàn vẻ suy nghĩ lung lăm. Có thể nó đang nghĩ sẽ phải chạy vạy, ăn nói thế nào với bố mẹ tối nay. Cũng có thể nó đang tìm cách đối phó với các chủ hàng bằng hình để hoãn khát khoản tiền chưa trả. Có thể... ai mà đoán được. Nhưng tóm lại, mọi giả thuyết, suy đoán trên đều không đúng tí nào với tâm trạng của Sơn lúc này. Điều nghĩ đến đầu tiên là nó tiếc đã không xin học lớp võ thuật mấy năm nay, nào có xa xôi gì, ngay câu lạc bộ nhà trường cũng mở lớp võ Tê-cuôn-đô và Bình Định gia đầy thôi. Ừ cứ cho không giỏi giang, xuất sắc được như Sơn “sợ”, thì chí ít cũng trang bị đủ vài “miếng” cần thiết thừa sức hạ gục mấy thằng trăn lột hôm nay. Tiền mất, kể là nhiều, nhưng nó có thể xoay xở được, chỉ tức, tức không thể chịu nổi là bị chúng ngang nhiên cướp tiền giữa ban ngày, mà

nào nó có lớn con hơn mình là mấy. Nghĩ lại mà thấy hèn quá ! Nhục quá ! Mắt Sơn "mặt già" rần rần nước.

Thấy Quang bước vào, Sơn quay đi gạt nhanh nước mắt, nó không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt bạn bè. Nhưng quả thực Sơn mừng lắm, đang lúc hoạn nạn, có được thằng bạn ở bên, nó thấy như mới thực sự thoát ra khỏi cảnh đơn độc và tuyệt vọng. Quang tháo khăn đỏ bỏ trong mũ ca-lô, thả áo ra ngoài quần từ lúc nào, tư thế sẵn sàng vào cuộc lắm, nó kéo ghế ngồi bên Sơn, tức tốc hỏi ngay :

- Bọn nào trấn cậu, mấy thằng ? Lớn hay bé ?...

- Tớ không biết bọn nào, nhưng xem cách ăn mặc chắc là bọn khu Nam, xóm liều. Ba thằng, hai thằng đi xe đạp, một đi bộ, chỉ lớn hơn tớ nửa cái đầu...

- Thế mà cậu chịu để cho chúng nó cướp à ?...

- Nhưng chúng hung hãn lắm, lại có cả vũ khí nữa...

- Vũ khí ? Chúng nó mang theo gì ?...

- Một thằng mang tuốc-nơ-vít, một thằng cầm côn ngắn.

- Trời ơi , tưởng vũ khí gì, chỉ có thế mà cậu đã sợ đến nổi...

Nói đến đây, chừng như Quang cũng nhận thấy mình đã quá lời, nó kịp dừng lại,

nén cơn tức. Im lặng hồi lâu, hai bàn tay nắm chặt như chuẩn bị đánh ai.

Vừa lúc ấy, từ phía cổng trường, bốn bóng người chạy ra như bị ma đuổi, tiến về phía hàng bánh rán. Đó là Tùng "khểnh", Sáng "lợn", Sơn "sợ" và Minh "tổ cú". Vậy là nhóm S²MQT đã đủ mặt. Chẳng biết Tùng "khểnh" đã làm cách nào, và ba ông tướng kia đã giở "ngón" gì, mà còn những mười lăm phút nữa mới tới giờ tan trường, bác bảo vệ chưa cho học sinh ra, mà chúng đã thoát được khỏi trường nhanh như vậy.

Thấy sáu cậu học trò tụ tập trong hàng, bà Phao bê một đĩa đầy ứ bánh rán đặt trên bàn. Nhưng chẳng anh nào còn bụng dạ đâu mà ăn bây giờ nữa. Minh "tổ cú" ý tứ khoát tay bảo tất cả :

- Để bà chủ còn bán hàng, mình không nên tụ tập đông ở đây. Hơn nữa, cũng sắp trống tan trường rồi, bọn nó ồ ra, đã thấy bọn này sẵn trong quán thì gay... Bây giờ, khẩn trương về nhà tớ, nhưng đi tản ra từng người một, tránh gây nghi ngờ. Riêng "mặt già" đi sau cùng, nếu phát hiện điều gì khả nghi, báo bọn tớ biết ngay. Xuất phát !

Dứt lời, Minh đã cấp cạp thoăn thoắt rảo bước. Tùng đưa một lạng lễ đi sau. Tùng bê đĩa bánh về phía tủ bà Phao, lễ phép : "Chúng cháu cảm ơn, bữa khác chúng cháu sẽ ăn bù. Hôm nay đưa nào cũng no cả. Bác

thông cảm nhé". Bà Phao mỉm cười gật gật đầu, rồi đưa mắt nhìn theo đám trẻ, năm vị khách quen và dễ thương nhất của hàng bà. "Không biết có chuyện gì mà bữa nay chúng nó vội thế?".

*

Bé Long học lớp 1 buổi chiều. Nó ngạc nhiên không hiểu sao trường chưa tan học anh Minh đã về, mà lại về cùng những năm anh nữa, chứ không phải chỉ bốn anh như mọi khi. Tất cả đều trật tự, chẳng cười đùa như nó vẫn thấy. Minh kéo cả bọn vào buồng trong, dặn Long : "Không mở cửa cho ai", rồi đóng chốt lại. Cuộc thăm vấn bắt đầu ngay, không một thủ tục rào đón. Sơn "mặt già" kể lại câu chuyện theo yêu cầu của các bạn, "không bỏ sót một chi tiết nào". Năm chàng nhóm S²MQT mở năm cuốn sổ con bìa đen giống nhau như đúc, anh nào cũng lăm lăm tay bút, sẵn sàng ghi chép, chăm chú lắng nghe... Sơn kể lại :

- ... "Nghe xong bốn bản tham luận Lý, Toán, Anh, Sinh, tớ xin cô ra ngoài rồi "vù" luôn. Vì tớ cũng chỉ kém hai môn Lý và Toán. Mới lại tớ muốn tranh thủ ra đại lý băng hình lấy mấy cuốn băng mới, tối nay khách hẹn đến hát... Tớ đi tắt qua chợ sang

bãi để bê tông tấm lớn khu E cho nhanh. Vừa đến khúc rẽ, đường lồi vì mấy vũng nước và bùn, phải đi tránh sát mép cỏ, thì phía trước có một thằng bất ngờ từ sau đồng bê tông nhảy ra chặn đường”...

- Cậu hãy tả kỹ, mặt mũi nó có đặc điểm gì, quần áo thế nào ?... Cố bình tĩnh nhớ lại đi...

- Mặt nó choăn choắt, da ngăm đen, tóc hơi cháy màu râu ngô... áo đen, quần kẻ sọc màu nâu...

- Có đặc điểm gì không ?

Sơn nhú mày suy nghĩ, rồi gãi tai :

- Xem nào, để tớ nhớ lại một chút đã... À, đúng rồi, lúc ấy có hai người nước ngoài, một ông một bà, đi qua, thằng kia giật mình quay ra, vì có vũng nước nên phải tránh đường cho họ đi, tớ nhận ra sau gáy nó có một chòm tóc như cái đuôi vịt.

Tùng “khểnh” xen vào :

- Người nước ngoài à. Cậu nhớ mặt chứ, họ cổ nói gì không ?

- Hai ông bà này thì tớ không lạ, đã có lần họ vào hát Karaôkê ở hàng nhà tớ, hôm nào mà họ chẳng đi chợ khu mình. Chắc họ ở khách sạn Thanh Xuân bên kia. Lúc đó họ có nói mấy câu dài lắm, nhưng tớ chẳng hiểu gì, chỉ nghe mỗi chữ “ghê” (game) thôi...

Tùng cúi xuống ghi lia lia vào trang sổ con.

- Thằng ấy đi giày hay dép, loại gì, màu gì ? Nhớ không ? - Minh “tổ cú” hỏi thêm.

Lại gãi tai lần nữa, Sơn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nó đi giày ba-ta đen, giống loại của mấy đứa lớp mình vẫn đi,... lúc vội tránh ông bà “tây”, nó giẫm tụt cả giày vào vũng bùn, tớ còn nhớ...

- Sao hồi nãy cậu bảo có ba thằng, đi cả xe đạp cơ mà... - Quang “sọt” sọt ruột hỏi.

- Từ từ, tớ đã nói hết đâu, tại các cậu cứ hỏi. Để tớ kể tiếp cho các cậu nghe. Lúc hai người nước ngoài đi rồi, thằng ấy mới quay lại, nó rút trong người ra một cái tuốc-nơ-vít mũi khế nhọn đầu, chuôi nhựa màu vàng, cầm lăm lăm như dao găm...

Nghe đến đây, Sơn “sọt” che miệng không nín được phá lên cười :

- Ha... ha, đúng là “vũ khí hiện đại” có một không hai...ha...ha... mang tuốc-nơ-vít đi trấn lột... Thôi, kể tiếp đi.

- ... Nó đứng dạng chân chặn đường tớ, giọng rất hung hãn : “Đứng lại !” Bỏ cái gói trong túi phồng phồng ra đây rồi mới được đi ! Mà, mà kêu lên hay bỏ chạy tao xiên cái này qua cổ !” (Tớ chỉ tiếc đã không đi học võ, chứ chỉ được như một nửa Sơn “sọt” thì thằng lưu manh hỏng ăn rồi). Tớ chưa kịp

hiếu vì sao nó lại biết trong túi mình có tiền, thì từ đằng sau lưng, hai thằng nữa đạp xe đèo nhau tới. Thằng ngồi sau nhảy xuống, lớn cũng tầm tầm bằng thằng kia, tay cầm một khúc côn thúc vào lưng tớ đau điếng. Vừa kịp ngoái lại, thì tay nó đã thọc vào túi quần tớ rút mất tập tiền từ bao giờ...

Đúng là quân ăn cướp !...

- Rồi sao nữa, kể tiếp đi... - Minh sốt ruột giục.

- Thằng đằng trước dí đầu nhọn cái tuốc-nơ-vít vào cổ tớ, chờ cho hai thằng kia lên xe phóng chạy khỏi chỗ rẽ, sang khu nam, khuất hẳn, mới buông tớ ra, từ từ vừa đi giật lùi vừa nhìn tớ trừng trừng, dọa giẫm : “- Liệu hồn, cứ đứng im đấy, mày mà kêu lên hay đi báo công an thì đừng có trách chúng tao ác...!” rồi nó nhảy thoát ra sau tám bê tông biến mất...

- Thế còn cậu ? Cũng đứng im à, sao không hô hoán lên cho mọi người đi đường nghe thấy, hay đuổi theo mà sống mái với nó, lúc ấy nó chỉ còn mỗi một mình ? Đồ hèn! Từng ấy tiền, bao nhiêu mồ hôi và sức lao động mới có được, để nó cướp không ! - Sáng “lợn”, vốn nổi tiếng cục cằn và nóng tính, lại hay mắc bệnh vắng tục từ hồi lớp 6, quăng cả sổ và bút xuống đất, đứng lên xa xả mắng Sơn. Mặt Sáng đỏ gay, mắt long lên dữ tợn - “...Tiên sư nhà nó chứ, chỉ giỏi

bắt nạt thẳng yếu, thẳng lành. Phải tay tao, tao chìm mặt nó xuống bùn, bắt nó uống nước cống...”

Minh “tổ cú” phải đứng lên kéo Sáng “lợn” ngồi xuống, nhẹ nhàng nói :

- Thôi cậu, bình tĩnh nào, thời gian ít, phải hết sức tranh thủ kéo thủ phạm tẩu tán số tiền hoặc kịp lần trốn mất. Bây giờ có quát tháo, trách móc nhau cũng chẳng có ích gì. Vì vậy tất cả hãy khẩn trương cho ý kiến xác định tung tích tên trấn lột để vạch phương án truy tìm. Nào, bắt đầu, chúng ta sẽ làm việc trong hai mươi phút.

Cả nhóm trở lại im lặng và có phần nghiêm túc hơn khi Minh trình trọng ngồi xuống bên bàn, tay cầm bút, tay giở sổ, lại gần ngay chỗ để máy điện thoại, dáng dấp hết như một chiến sĩ công an đặc nhiệm chuẩn bị vào trận đánh. Phải công bằng mà nói nó có phong thái của vị sĩ quan chỉ huy, trông cũng “oách” ra phết. Lật giở lại mấy trang vừa ghi, Minh định đặc nói :

- Tổ có ý kiến trước. Đây là vụ án trấn lột. Thủ phạm gồm ba tên, có vũ khí, mặc dù chỉ vũ khí thô sơ. Người bị hại, tức cậu Sơn “mặt già”, bị trấn cướp năm trăm ngàn. Muốn điều tra để tìm ra thủ phạm, phải thành lập ban chuyên án. Tổ đề nghị, từ giờ phút này, chuyên án đặt tên là “TTL-500” (tức là “tên trấn lột” và số tiền 500 nghìn

viết tắt). Ban chuyên án gồm 5 người : Minh, Quang, Sáng , Sơn "sợ", Tùng, nếu tất cả nhất trí thì giờ tay.

Cả năm đưa đều hô "nhất trí" rõ to. Minh nói tiếp :

- Sau khi đã đề ra phương án truy tìm thủ phạm, ban chuyên án sẽ bầu chỉ huy, bằng hình thức bỏ phiếu kín. Bây giờ, lần lượt mỗi người cho một ý kiến của mình về phương hướng và biện pháp phá vụ án này.

Sơn "sợ" nhanh nhẩu phát biểu trước, sau khi giờ tay rất nghiêm chỉnh "tớ có ý kiến" :

- Theo tớ, trước hết chúng mình phải ra báo công an ngay. Tên trăn lột đe dọa Sơn "mặt già" không được báo công an, chúng tớ nó rất sợ công an sẽ điều tra tìm ra và bắt chúng. Trong nhóm, có bố cậu Minh đây là công an, lại làm ngay ở phường này, đó là một thuận lợi. Sẵn nhà Minh có máy điện thoại, tớ đề nghị phải báo ngay cho công an phường, trong khi chúng ta tiếp tục bàn cách tìm thủ phạm...

Tùng "khểnh" vừa nghe nói chuyện báo công an, nó bật lên như lò so tỏ ý bất đồng lắm. (Cũng cần phải nói thêm, Tùng "khểnh" vốn nghiện xem các loại truyện vụ án, trinh thám, gián điệp, thám tử vào cỡ sùng sỏ trong lớp, nhắc đến tên truyện gì nó cũng biết và kể lại vanh vách từng nhân

vật, tình tiết y như vừa mới xem xong. Hồi lớp 4, nó đã từng sẵn sàng đổi hẳn một hộp com-pa loại "xịn" - quà sinh nhật của ông chú đi tây về - lấy một cuốn "Slóc-hôm" đã quần bìa, sờn mép. Hiện ở nhà Tùng có cả một giá sách riêng của cậu ta, toàn loại truyện này. Trong nhóm S²MQT, Tùng là người gợi ý và khởi xướng đầu tiên việc "thành lập nhóm", đặt tên viết tắt, thỏa thuận ám hiệu, địa điểm họp mặt và đủ mọi trò liên lạc hóc búa, quái quỷ khác... mà thú thực, đề nghị nào của nó cũng thật hấp dẫn, nên đều được cả nhóm tán thành, thực hiện ngay. Gần đây nhất, chính việc năm đứa trong nhóm có ý định làm lễ "kết nghĩa" bạn bè, rồi mở lớp võ bí mật do Sơn "sợ" huấn luyện...cũng đều do Tùng đề xướng cả. Công bằng mà nói, tuy là thằng nghịch tinh và quậy phá nhất, nhưng ý kiến của nó bao giờ cũng được nhóm tôn trọng, nghe theo). Sơn "sợ" chưa dứt lời, Tùng đã đứng lên, nói ngay:

Mặc dù vụ này số tiền tiền trấn lột cướp khá lớn, nhưng theo Sơn "mặt già" tả lại, thủ phạm chỉ lớn hơn Sơn nửa cái đầu, nghĩa là hơn chúng mình một tí, có thể kết luận chúng khoảng từ 13 đến 15 tuổi. Báo công an là tốt, tớ không phủ nhận. Nhưng việc gì chúng ta có thể tự làm lấy được, tớ nghĩ không nhất thiết phải nhờ đến các chú

ấy, phiên đến các chú ấy, các chú công an còn rất nhiều việc lớn hơn phải lo, phải làm. Để thống nhất xem có nên báo công an không, tớ đề nghị các cậu cho ý kiến : liệu vụ này nhóm mình có thể tự tìm ra thủ phạm giúp cậu Sơn được không ? Nếu tất cả đồng ý và quyết tâm làm được, chuyện báo công an coi như dẹp bỏ. Tớ cũng đã nghĩ rồi, đây là một thử thách thực sự để chứng minh khả năng của chúng mình. Và lại, bắt được thủ phạm rồi, ta đem nộp hấn cho công an cũng chưa muộn. Các cuộc họp tổ dân phố vẫn thường nói “làm được việc gì giúp lực lượng công an, thì bà con nên làm” đấy thôi. Vậy, các cậu nghĩ xem, vụ này chúng mình có tự làm được không ?

Quả là tay “mọt sách vụ án” nhiều lý lẽ, lời nó như muốn “cột” cả nhóm vào vụ này, lắng ra thì rõ ràng tự thừa nhận mình không có “khả năng”, mà đồng ý, thì chưa biết sẽ như thế nào, không tìm ra thủ phạm thì... Ấy vậy, nhưng tất cả nhóm, kể cả Sơn “sợ” vừa đề nghị báo công an, cùng đứng cả lên rất khí thế :

- Đồng ý ! Chúng mình tự làm được. Quyết tâm tìm ra thủ phạm !...

KẾ HOẠCH HÀNH ĐỘNG TỪ NHỮNG SUY ĐOÁN

Đang cơn cao hứng, Túng “khểnh” giờ sổ tay đã ghi đặc kín mấy trang, nói liền một thôi :

- Qua nguồn tin khai thác từ nạn nhân Sơn, ta có thể tạm thời phác họa hình dáng và tung tích bọn trấn lột như sau : bọn chúng gồm ba tên, khoảng 13-15 tuổi. Tên cầm đầu hung hãn nhất mặc áo đen, quần kẻ sọc nâu, đi giày ba-ta đen cỡ 35-36, sử dụng “vũ khí” tuốc-nơ-vít mũi khế, cán nhựa vàng. Đặc điểm nhận dạng : Mặt choắt, da ngăm đen, tóc hơi cháy màu râu ngô, sau gáy để giống đít vịt. Hai tên còn lại đi xe đạp... quên đây, cậu Sơn có nhớ xe màu gì không ?

- Màu nho.

- Loại xe gì, nam hay nữ...?

- Tớ... tớ không nhớ lắm, chỉ biết loại thấp thấp, nho nhỏ thôi, vì lúc thăng sau nhảy xuống rồi, thăng trước vẫn ngồi trên yên xe, một chân còn chống xuống đất cơ mà...

- Cậu cố nhớ xem, xe nó có đặc điểm gì không ?... Ví dụ như màu lốp, vết bẹp, vết xước-sơn chẳng hạn...

Sơn gãi tai, bóp trán suy nghĩ một lát, rồi reo lên :

- À phải rồi, đúng rồi, tớ đã nhớ lại : bánh trước xe nó, chắc bị thùng lốp hay bật “tanh” gì đó, có một đoạn phải buộc dây cao su đen...

Tùng “khềnh” vội vã ghi vào sổ : “Thêm một chi tiết quan trọng nữa, các cậu ghi vào đi. Còn hai thằng kia, cậu có nhớ thêm đặc điểm gì nữa không ? Những chi tiết này quan trọng lắm đây...”

- Cái khúc côn nó cầm gỗ màu gì, độ dài bao nhiêu ? - Sáng “lợn” chen vào hỏi thêm - Hay lúc ấy hồn vía cậu lên mây, sợ đái ra quần rồi, không còn biết gì nữa ?...

Thấy Sáng “lợn” lại bắt đầu giọng cá khịa, Minh “tổ cú” biết nếu không hãm ngay cái “loa” này lại thì chỉ lát sau, nó mà choang choác lên như cãi nhau mổ bò khó mà can ngăn nổi, nên Minh vội vàng đứng lên :

- Tớ đề nghị không được nói lạc đề và cần nghiêm túc hơn. Cậu Sơn là người bị hại, đang cung cấp cho chúng ta mọi tài liệu làm cơ sở phá án. Mà tài liệu cần phải cực kỳ chính xác và chi tiết, bởi vậy phải để cậu

ấy tinh trí mới có thể nhớ lại hết được... Cậu Sơn nói tiếp đi...

Sơn “mặt già” vốn cũng chẳng lạ gì tính Sáng “lợn”, biết nó tuy bỗ bã, cục cằn thế thôi, nhưng rất tốt bụng và nhiệt tình giúp bạn. Đặc biệt, Sáng là chúa ghét bọn bắt nạt con gái hay những đứa bé hơn mình, nó luôn tìm cách bênh vực “kẻ yếu bị tấn công” cho dù ở bất cứ lớp nào. Cho nên, dù có bị mắng té tát, Sơn cũng đâu có giận, các bạn đang tìm cách giúp mình cơ mà. Sơn tự thấy phải có trách nhiệm cung cấp thật nhiều “đặc điểm” của bọn trăn lột để đáp lại sự nhiệt tình của các bạn, nhất là cái nhóm năm người đặc biệt này mà cậu ta để ý biết họ “dính” với nhau từ rất lâu rồi. Một tâm trạng mà ít ai có thể nghĩ tới, là Sơn “mặt già” tới đây nhiều phen không phải với mục đích mong tìm lại số tiền, vì với Sơn, chuyện kiếm một vài trăm ngàn không phải là khó. Điều nó muốn và hào hứng nhiều hơn, hấp dẫn nhiều hơn là cái nhóm bạn lạ lùng với kiểu ăn nói, đi đứng rất người lớn này làm nó bị cuốn hút. Thực tình thì bấy lâu nay Sơn rất thèm được nhập bọn, được chơi với chúng mà chưa có dịp nào tiếp cận, hơn nữa nó “tự ti” nên không dám, vì năm đứa, toàn những thằng học giỏi cả, diện “cá biệt” như nó, chắc gì họ đã chấp nhận cho chơi. Hồi sáng, sau khi bị cướp tiền, vô tình Tùng

"khềnh" mò ra lại gặp Sơn ở hàng bánh rán, nên mới biết chuyện. Tưởng chỉ như thế, không ngờ nháy mắt sau, cả bọn đã có mặt đầy đủ xung quanh, rồi lại kéo về cả đây. Sơn coi dịp này là một cơ hội hiếm có để gần gũi, tìm hiểu và nếu có thể, được nhập hội kết thân với chúng thì thích biết mấy. Ngược lại, nhìn từ nhóm S²MQT, từ bữa Tùng "khềnh" chọn quán Karaôkê nhà Sơn làm điểm liên lạc điện thoại, chàng chủ quán "mặt già" xởi lởi, nhiệt tình và vô tư này đã gây được nhiều thiện cảm với họ. Bởi vậy, nhận được thông tin từ viên đạn giấy của cậu "báo cáo viên Anh văn" bắn vào, ba thành viên còn lại trong lớp - Minh, Sơn, Sáng đã lần lượt tìm đủ mọi lý do xin cô giáo chuẩn ra ngoài bằng được với tinh thần "nước sôi lửa bỏng" như thế.

Sơn "mặt già" có phần sôi nổi, hồ hởi hơn, nó phát biểu cứ như mình cũng đã thực sự được tham gia trong nhóm bất tội phạm này :

- Khúc côn gổ , chắc là nó tự đeo lấy, bôi mực tím nhuộm bên ngoài, dài khoảng hơn 30 centimet, một đầu to một đầu nhỏ. Còn hai thằng đi xe, tớ nhớ rồi : thằng ngồi trước mặc áo đã bạc màu, quần đùi đen, đi đất, hai ống chân lem luốc, đen nhẻm như dân làm than. Còn thằng ngồi sau, tức là thằng cầm côn và nâng tiền của tớ, mặc áo "bay"

bộ đội, quần màu tím than... Và một điều nữa nhưng tớ không dám chắc, lúc nó chạy ra xe đạp để tẩu thoát, hình như chân hơi không bình thường, có thể bị “tập tễnh” như người thọt, cũng có thể vì phải bước tránh vũng bùn nước... Đây, tất cả những điều tớ biết chỉ có thế.

Tùng “khểnh” ghi chép chăm nhất, không bỏ sót lời nào của Sơn, nó còn ngẩng lên nhắc cả bọn :

- Ghi vào, ghi vào, tất cả đều ghi hết. Vào việc, mỗi người một ngả, không có thì giờ hỏi nhau nữa đâu.

Minh “tổ cú” tán thành :

- Đúng, thời gian khẩn trương lắm rồi. Như vậy chân dung, đặc điểm và sơ lược tung tích bọn trấn lột tất cả đều đã nắm được tạm đủ. Sau nữa, nếu cậu Sơn nhớ thêm được chi tiết nào, phải thông báo ngay cho nhóm biết. Bây giờ chúng ta bắt đầu lập phương án điều tra và phân công các mũi truy tìm thủ phạm.

*

Thế là ban chuyên án nghiệp dư dự định họp bàn trong hai mươi phút, thì hơn một tiếng đồng hồ sau mọi việc mới chấm dứt. Cả nhóm thỏa thuận sẽ tùy nghi ăn cơm trưa trên đường truy tìm thủ phạm; để

Sơn “mặt già” về nhà, số điện thoại quán Karaôkê được ghi vào các sổ tay. Chuyên án mang bí danh “TTL-500” thống nhất kế hoạch hành động và phân công như sau :

1- Chỉ huy trưởng : Minh “tổ cú”; chỉ huy phó Tùng “khềnh”.

2- Quang “sọt” (giỏi hóa học) và Sáng “lợn” (giỏi vật lý) phụ trách khám nghiệm hiện trường xảy ra vụ án, xác định dấu vết và đường đi của tội phạm.

3- Sơn “sọt” (giỏi võ, lại là cán sự văn) cùng Minh “tổ cú” rà soát lại địa bàn trường học, khu chợ và các hàng quán bên đường, phát hiện khả nghi, nhận mặt đối tượng nếu chúng ra ăn nhậu.

4- Tùng “khềnh” (giỏi tiếng Anh) đến khu vực khách sạn tìm hai người nước ngoài, lấy thêm tài liệu và nhờ họ làm nhân chứng, nhận diện thủ phạm. Ngoài ra, kiểm tra toàn bộ khu vực xóm liều ven cánh đồng giáp ranh. Sau đó, phối hợp giúp đỡ các nhóm việc điều tra, suy đoán.

Nguyên tắc bí mật tuyệt đối được quán triệt. Tránh gây rầm rộ, đánh động bọn tội phạm lẫn trốn. Các mũi có thể tùy ý sử dụng phương tiện đi lại cho linh hoạt. Đúng 15 giờ toàn nhóm gặp lại ở nhà Sơn “sọt” gần trường. Xuất phát lúc 12 giờ đúng. Cứ sau 1 tiếng phải cử người về nhà Sơn “mặt già” trao đổi tin tức mới.

“Có lẽ, đến công an thật cũng chỉ lập “phương án tác chiến” kỹ đến thế là cùng” - Sáng “lợn” tự khen lấy trong lúc cùng xuống cầu thang, hồ hởi đi làm nhiệm vụ của mình. Tất cả cặp sách bốn đứa gửi lại ở nhà Minh. Các “chiến sĩ đặc nhiệm” tí hon chia tay lên đường “đánh án”.

8

CÁC TRÌNH SÁT LẬU CÁ VÀ THÔNG MINH

SÁNG “lợn” kéo Quang “sọt” vào khu chợ để đi đường tắt sang bãi bê tông khu E, theo lộ trình của Sơn “mặt già” gặp bọn trấn lột sáng nay. Thật ra lối đi này bọn trẻ trong khu không mấy đứa biết, vì chẳng đứa nào có việc gì phải sang bên ấy cả. Phần vì Sáng cũng tò mò muốn hiểu biết thêm các ngõ ngách trên địa bàn khu mình, nhưng phần nữa, có lẽ quan trọng hơn, nó muốn tranh thủ tạt vào một hàng quà nào đó, kiếm cái gì vào dạ dày cho ấm bụng. Cái thành cũng hơi xấu nét, háu ăn vào bạc siêu sao, cứ đói bụng là cu cậu chịu không làm nổi việc gì

nửa. Năm lớp 5, giai thoại về Sáng “lợn” được truyền tiếu qua các buổi họp phụ huynh toàn trường, rồi lớp nào cũng biết tên nó. Chẳng là một hôm, giờ Địa lý, cô giáo gọi Sáng lên bảng làm bài, nó cứ ấp úng, ú ớ mãi chẳng trả lời câu nào ra câu nào. Biết Sáng không phải thuộc loại trò lười hay chậm hiểu, cô giáo ngạc nhiên hỏi : “Sáng, hôm nay em làm sao thế ?” Nó trả lời thật thà và tỉnh khô : “Thưa cô, em đói quá !”... Cái tên Sáng “lợn” được lũ bạn ghép cho hình thành từ ngày ấy, mặc dù mặt mũi cậu cậu nom cũng thanh thoát, khôi ngô chứ nào có húp híp, phì nộn gì.

Thuyết phục được Quang “sọt” cùng vào sạp phở đánh mỗi thằng một bát rưỡi, xong, Sáng yên tâm vuốt bụng cười : “Thế này vào trận mới yên tâm. Có thực mới vực được đạo mà. Mất hoa lên thì làm sao phát hiện được dấu vết hiện trường ?”.

Hai đứa tiến về phía bãi để bê tông. Buổi trưa, khúc đường lộ chỗ vũng nước và bờ cỏ này vắng không một bóng người qua lại. Cách đoạn ngoặt rẽ chừng mười bước chân, Sáng hô Quang dừng lại, rồi nhìn dấn xuống mép bùn vũng nước.

Trên một đoạn dài bờ đường bùn đã se khô, in ngoằn ngoèo 2 vết lốp bánh xe đạp rất rõ. Sáng chỉ tay bảo Quang :

- Cậu thấy chưa... đường có vũng nước, nhất định đi xe đạp ai cũng phải tránh, chứ không ai lại lội qua nước mà đi cả, trong khi ở đây chỉ thấy hai vết lốp, nghĩa là chỉ có một xe đi qua. Một vết của bánh trước, một vết của bánh sau. Chúng ta sẽ tìm tiếp, nếu không phát hiện ra vết xe nào khác, thì có nghĩa đây chính là dấu vết lốp bánh xe của hai thằng trăn lột mà Sơn “mặt già” đã kể. Bây giờ, cậu xem xét từ đây trở lại 10m, từ đây trở đi, nhớ đừng bỏ qua một chi tiết nào cả. Bắt đầu !...

Hai cậu học trò lom khom lúc ngồi, lúc đứng, mắt chăm chăm nhìn xuống mặt đường giống như người đi tìm vật gì đánh rơi. Chốc chốc lại thấy một cậu giờ sổ, bút ra hý hoáy ghi chép, dáng dấp một chuyên gia địa chất, thổ nhưỡng đang say sưa nghiên cứu. May mắn cho các cậu, đoạn đường tắt hẹp này không mấy ai đi qua, xe đạp lại càng hiếm, hay đúng hơn, người lớn chẳng ai dại gì đạp xe vào lổ bùn nước mấp mô. Tìm đi kiểm lại cả mấy chục bước chân, hai “trình sát” cũng chỉ thấy có độc hai vết lốp.

- Thế là rõ - Sáng nói với Quang khi hai đứa đã đứng trước vết lốp xe ban đầu - chỉ có một xe, vậy đây đích thị vết xe bọn tội phạm. Bây giờ chúng mình phải xem xét kỹ hơn, có thể sẽ biết chúng nó đi loại xe gì.

Hai “trình sát” lại ngồi xổm xuống mép đường, cầm tỉ lên gỏi dôi mắt xuống bên vũng nước, trông xa có thể tưởng lũ trẻ chơi thả thuyền hay đổ đồ gì đấy.

Sáng “lợn” phân tích :

- Cậu quan sát cho kỹ đi, này nhé, vết lốp đè lên vết kia là vết bánh sau, vết của bánh trước bao giờ cũng biến hóa lắt léo hơn, nhưng vì đi trước nên bị vết bánh sau đè. Theo như Sơn cung cấp, bánh trước xe bọn chúng có đoạn buộc dây cao su, ta xác minh lần nữa vết lốp bánh trước nhé... Đây rồi, đúng vết “tật” của bánh trước, có một đoạn không in rãnh ta-lông, khoảng 10cm. Khá khen cho chú “mặt già”, tưởng chỉ giỏi ô kê ô kung, băng hình băng hiếc, nhìn thấy có cái tuốc-nơ-vít mặt đã tái xanh đít nhái... ai ngờ trí nhớ cũng thuộc loại ác chiến đây chứ ! Thế mà lúc trưa, tớ trót mắng oan nó... Thôi, bây giờ cậu hãy xem chuyên gia Vật lý làm việc đây !

Ông cán sự Vật lý rút trong túi quần ra một sợi dây dù đã mang đi từ bao giờ, chọn chỗ vết lốp xe thẳng nhất, nó nhờ Quang “sọt” cầm một đầu dây đúng chỗ đoạn lốp mất dấu “ta-lông”, căng dây ra, rồi đánh dấu bằng bút mực vào dây ở chỗ mất dấu “ta-lông” tiếp theo, vừa làm vừa giải thích :

- Cậu biết để làm gì không ?... Chưa nghĩ ra à ? Chỗ lốp mất dấu là đoạn buộc

dây cao su, bánh xe quay đúng được một vòng, chỗ ấy lại in xuống, dấu vết lặp lại, ta đo chiều dài giữa hai vết lặp ấy, là được chu vi của lốp bánh xe. Hà... hà... đơn giản thế thôi, biết được chu vi của lốp xe, nghĩa là ta đã xác minh được một phần xe là loại gì ? Hà... hà... đúng không, ứng dụng vật lý vào điều tra hình sự đấy !

Quang “sọt” nghe mà phục sát đất, nó không ngờ ông bạn cứ động tranh luận là xôn xôn to tiếng như cãi nhau, đôi lúc nói năng hết nước hết cái này cũng thông minh ra trò. Cái đầu nó thế, học giỏi môn Lý cũng phải. Mà nghĩ lại, cô giáo nói thật không sai: học giỏi môn gì cũng có lợi cả, ích lợi ngay trong cuộc sống hàng ngày.

Khi Sáng “lợn” đang kê sổ lên đùi ghi chép kết quả vừa thu được, thì Quang “sọt” chợt phát hiện dấu vết một bàn chân trái, in ở chỗ sâu sấp mép nước - bàn chân không phải của người lớn. Quang quan sát kỹ, rồi đứng lên tiếp tục tìm kiếm. Kia rồi, trên một doi đất mềm nổi giữa vũng nước, cái dấu chân, vẫn cỡ ấy, lặp lại, thêm cả vết của bàn chân phải, in liên tiếp một đoạn dài trên doi đất nhỏ. Sáng “lợn” toan lấy đà nhảy qua vũng nước sang doi đất, thì Quang “sọt” hét lên :

- Đứng ! Không được giẫm lên đấy, làm xáo trộn hiện trường, tránh để dấu vết méo mó, mất chính xác thì khó phán đoán lắm...

Sáng kịp dừng lại, nhoen miệng cười... trừ. "Suýt nữa thì phạm phải sai lầm trong công tác điều tra. Chúng tôi Quang "sọt" cú ngỗ là đuềnh đoảng mà cũng ra dáng trình sát hình sự ra phết!". Nhớ hồi cả lớp tổ chức đi lao động ở nhà máy hoa quả xuất khẩu, lấy tiền ủng hộ các bạn nhỏ An-giê-ri, bọn con gái ngồi gọt dưa, bổ dưa chuột, bóc chuối, còn con trai làm việc nặng hơn một chút : đẩy xe "cóc", chuyển sản phẩm vào lò sấy, sang phân xưởng khử trùng, chẳng biết cụ Quang đi đứng thế nào, mất mũi để đâu, lúc qua cái cầu ván gỗ thì trượt chân rơi tòm xuống... May mà ở dưới không cao lắm, lại xếp toàn sọt không, những chiếc sọt để hoa quả chở từ các nông trường tới, Quang ta rơi lọt ngay vào một chiếc sọt, người cong như con tôm, chân và đầu thò ra ngoài, lúnh quính mãi, các bạn phải xúm vào mắt mũi mồm lợi... rút, mới ra được. Nó có tên Quang "sọt" từ ngày ấy. Chiến tích tuy chẳng vẻ vang gì mà anh chàng cũng tỏ ra thích thú lắm.

Quang và Sáng cùng cời giày tháo tất, xắn quần lội lom khom xuống vũng nước hai bên doi đất ướt, quan sát dấu chân lạ. Quang chỉ tay vào từng vết chân, lăm bắm :

- Đây là chân trái, đây là chân phải... chân trái... chân phải... chân trái... chân phải... chân...

- Dở hơi ! - Sáng “lộn” bực tức gất lên - cậu điên à, chân trái với chân phải ai mà không biết, cứ làm như phát hiện ra cái gì quan trọng lắm không bằng, có thôi đi không...!

- Im nào, cậu không nhìn thấy gì khác thường sao ? - vẫn nhíu mày dán mắt xuống các vết chân, Quang “sọt” giơ bàn tay ra hiệu như muốn bảo Sáng im lặng, kéo làm gián đoạn luồng suy nghĩ của mình. Một lúc, nó nói tiếp :

- Ban nãy cậu để ý đến đoạn lặp lại của chỗ “tật” bánh xe để tìm ra chu vi vòng lốp nhằm kết luận loại xe... Bây giờ, tớ cũng quan sát sự lặp lại đều đặn của các vết chân phải và trái, vì nếu chỉ có hai vết thì chưa thể khẳng định được, nhưng đây, cậu xem : (Quang chỉ xuống các vết chân) tất cả các gót chân phải đều có độ lún sâu hơn các gót chân trái, thấy không ? Điều đó chứng tỏ đây là vết chân của một thằng “chăm phẩy”, nếu không thọt, đi khắp khiêng thì ít nhất cũng có khuyết tật hay bị vết thương ở chân trái, vì đương nhiên, trọng lượng cơ thể dồn xuống hai bàn chân, nếu một chân không bình thường, dứt khoát trọng lượng dồn vào chân kia nhiều hơn. Lại thêm một lần nữa

khẳng định Sơn “mặt già” có trí nhớ không phải loại xoàng, trong cái giây phút vừa bị cướp mất tiền mà vẫn còn quan sát để nhận ra một thằng “chân tươi chân héo” thì khá thật.

Hai cậu bé còn loanh quanh ở khu vực “hiện trường vụ án” một lúc nữa, “thu” được thêm một dấu giày và vết năm ngón chân bám xuống đất của tên cầm lái xe đạp, lúc hấn dừng xe đứng chờ đồng bọn... tất cả đều được các cậu ghi chép tỉ mỉ vào sổ tay, kèm theo nhận xét, phán đoán riêng của mỗi đứa. Sáng “lợn” kết luận :

- Công tác khám nghiệm hiện trường kể như tạm hoàn tất, từ những dấu vết thu được, ta có thể vạch ra công việc tiếp theo : thứ nhất xác định loại xe dùng làm phương tiện gây án, thứ hai, truy tìm tên có tội ở chân, tố với cậu mỗi người một việc. Bây giờ, về “điểm hẹn”, nhưng trước hết qua chợ làm bát bún ăn mừng kết quả ban đầu cái đã, “trình sát hiện trường” chóng đôi quá, bát phở ban này tiêu biến hết rồi. Thế mới biết các chiến sĩ đặc nhiệm phục kích hàng nửa ngày bám vị trí, gian khổ thật !...

*

Lại nói đến mũi trình sát của Tùng “khềnh”, được tin nhiệm bầu làm chỉ huy

phó chuyên án “TTL-500”, nhưng nó không tranh giành lấy những việc hấp dẫn, theo ý thích, tỷ như việc điều tra hiện trường bấy lâu nó vốn rất mê. Tất cả kế hoạch hành động và sự phân công đi các hướng điều tra của nhóm, đều chủ yếu do Tùng gợi ý sắp đặt cả. Nó nghĩ, việc gì cũng thế, biết phân đúng người thì mới phát huy được khả năng và sở trường của từng đứa. Hiệu quả công việc từ đó cũng cao hơn. Mới lại, đây là chuyện vụ án truy tìm bọn lưu manh, chứ đâu phải là trò chơi mà được phép kén chọn việc thích với không thích. Có động vào công việc, cả nhóm mới thấy chàng vua quậy, láu cá này có cái đầu suy nghĩ hết như người lớn. Không nói ra lời, nhưng cậu nào cậu ấy nể cu “khềnh” lắm.

Tùng “khềnh” vẫn giữ nguyên bộ đồ áo trắng, quần xanh, mũ ca-lô, quàng khăn đỏ ở hội nghị học tập ban sáng, nó chạy nhanh về nhà lấy xe, đạp một mạch đến khách sạn Thanh Xuân. Tuy trong ba mũi phân công, chỉ có mũi của Tùng là đi một mình, kể cũng buồn một chút, nhưng nó rất hãnh diện : công việc này thực chỉ mỗi Tùng làm nổi. Nói chuyện với người nước ngoài, không thạo tiếng mà xông vào, có thành “chập cheng”. Hơn nữa, tất cả các loại thám tử nổi tiếng thế giới, đi điều tra có ai là đi hai người đâu !

- Có việc gì thế cháu ?

Bác thường trực khách sạn thấy cậu bé ăn mặc gọn gàng, lại quàng khăn đỏ, mặt mũi sáng sủa dễ thương vào xuất trình tấm "Thẻ học sinh", triu mến hỏi.

Tùng "khểnh" đề đạt ý muốn được gặp hai vị khách nước ngoài nghỉ trong khách sạn, có việc rất cần.

- Ô, cháu nói thế thì làm sao bác biết được ai mà gọi, ít ra phải có tên hay số phòng của họ chứ... Hiện ở khách sạn có tới 5 phòng người ngoại quốc ở...

Hơi thoáng buồn vì thấy bác thường trực có lý và yêu cầu của mình rất khó được đáp ứng, nhưng Tùng bỗng nghĩ ra :

- Quả là tên và số phòng cháu không được biết, nhưng họ có một ông, một bà vẫn thường hay đi đôi với nhau ấy... bác ngồi trực ở đây, ai ra vào mà không biết. Họ cũng vừa đi đâu đấy sáng nay bên khu cháu mà...

Bác thường trực ngẫm nghĩ đôi chút, rồi "à" lên một tiếng :

- Phải rồi, đúng rồi, ông bà Mác-kên, người Anh - rồi ông nhìn vào cuốn sổ lớn trên bàn - ở tầng 7, phòng số 11, khách du lịch và nghiên cứu văn hóa nước ta. Thế cháu quen biết họ à ?

Tùng "khểnh" gật đầu đáp liêu :

- Vâng ạ ! Chúng cháu cũng mới quen thôi...

Bác thường trực nhắc máy điện thoại, ấn mấy phím số, một lát, lại đặt máy xuống, quay ra nói - Không có ai cầm máy cả... - rồi bác nhìn lên đồng hồ - À, phải rồi, giờ này với họ là giờ ăn sáng, chắc đang ở quầy Bar hay phòng căng-tin thôi. Cháu có việc gì cần không ? Hay để lát nữa quay lại vậy...

Tùng nhanh nhẩu vẽ sột ruột :

- Dạ cháu có việc cần lắm, muốn gặp họ ngay ạ...!

Bác thường trực vừa ấn nút điện đóng cánh cổng ra vào bằng bánh xe, vừa nói một mình : “Đúng là dân nghiên cứu văn hóa... chắc là muốn tìm hiểu sinh hoạt thiếu nhi đây... bắt quen được cả mấy anh quảng khăn đỏ mới tài...” rồi bác quay ra khoác vai Tùng, một tay chỉnh cái cra-vát trên cổ, vuốt lại mái tóc :

- Đi, bác đưa cháu vào tận nơi mà tìm nhé...

Thật là được “quí nhân phù trợ”, Tùng “khềnh” hờn hờ theo bác thường trực đi vòng qua một vườn hoa ra sân sau tòa nhà cao tầng. Đến trước một dãy nhà cửa kính, nhìn thấy suốt bên trong, hai bác cháu dừng lại. Bác thường trực nhìn khắp lượt dãy bàn ăn trải khăn trắng, rồi ghé đầu cúi sát bên vai cậu bé, chỉ vào chiếc bàn cuối :

Họ đây, ông bà Mắc-kên , để bác dẫn cháu vào, bác sẽ giới thiệu giúp đôi câu khỏi bối ngỡ.

Nói rồi hai bác cháu đẩy tám cửa kính bước vào. Khi hai người đã tiến đến chỉ cách bàn hai ông bà Mắc-kên vài bước chân, bác thường trực, vốn cũng biết đôi ba câu tiếng Anh, vừa toan lên tiếng giới thiệu với họ sự có mặt của cậu bé đội viên, thì Tùng “khểnh” đã đứng lại, gập người cúi chào rất lịch sự, và còn hơi kiểu cách nữa, rồi nó ngẩng lên, nắm hai bàn tay trước bụng nói một câu tiếng Anh rất dài :

- Please, Respeding Mrand Mrs Mac-ken. I am sincere to be sorry for my brusklly present . The firt, I wish you a great appetite and please meal . Allow me to introduce myself...

(Chào ông bà Mắc-kên, thành thực xin lỗi vì sự có mặt đường đột của tôi. Trước hết xin được chúc ông bà một bữa ăn ngon miệng và vui vẻ. Xin được tự giới thiệu...)

Bác thường trực tròn xoe mắt ngạc nhiên trước cậu bé nói tiếng Anh giỏi đến lạ lùng. Bác mỉm cười và thấy sự có mặt của mình không cần thiết nữa, quay ra cửa tiếp tục công việc. Còn Tùng “khểnh” sau mấy phút thăm hỏi xã giao bằng các bài học đã quá thuộc được trở ra áp dụng, nó đi thẳng

vào “ván đề”, giờ cuốn sổ con lật xem mấy trang, rồi hỏi (dĩ nhiên là bằng tiếng Anh) :

- Sáng nay, lúc khoảng 10h30 phút, ông bà có đi sang chợ qua bãi để bê tông không ?

- Có, chúng tôi có qua đường ấy. Vậy có chuyện gì ?

- Trên đường hẹp, nhiều vũng nước, hình như ông bà có gặp hai đứa trẻ ? - (Tùng chột nhớ chữ “ghê” mà Sơn “mặt già” nói, nó khéo léo tiếp) - Hai đứa trẻ đang chơi trò... - (cố tình nói dở câu, Tùng lấp lửng để thăm dò).

- Đúng vậy, có hai đứa bé đang chơi trò “Maphia” hay đánh võ gì đó, một đứa cầm cái dùi xoay ốc nhọn, giả làm dao găm. Ôi, lũ bạn các cậu chơi trò nguy hiểm quá. Thấy chúng tôi đứng lại xem, hai đứa bé ngượng, lảng ra ngừng chơi...

Kết quả thật không ngờ, Tùng “khểnh” ghi lia lia vào sổ và nói cho hai vị khách hay: đó là một vụ đánh nhau đang cần được tổ chức của các cậu làm rõ, và có lời nhờ hai vị làm chứng khi cần thiết. Trước khi chia tay, nó hỏi thêm : - Nếu bây giờ gặp lại, ông bà có thể nhận ra hai cậu bé ấy không ?

-Ồ nhớ chứ, cậu bé tóc hung đỏ...

Tùng cảm ơn, hẹn gặp lại, rồi lễ phép chào tạm biệt ra về. Hai vị khách nước ngoài tiễn cậu ra tận cửa khách sạn, còn đứng nhìn theo cho đến khi khuất hẳn bóng

chú bé đội viên, ánh mắt họ đầy cảm mến và khâm phục.

Trong ba mũi trình sát, thì mũi của võ sư Sơn "sợ" và Minh "tổ cú" là đen đui, hăm hiu hơn cả. Hai thằng nhin đói, chẳng dám ăn gì, đi rạc cẳng khắp chợ và không biết bao nhiêu đường ngang ngõ dọc trong khu lấp ghép, qua các hàng quán mùi xào nấu tỏa ra ngào ngạt, hấp dẫn mà không đứa nào dám đề đặt chuyện vào ăn, mặc dù hai cái dạ dày đã cồn cào chẳng kém gì nhau. Nhìn thấy đám choai choai nào, là các cậu như bị nam châm hút đến, làm bộ đi qua, nhưng mắt thì nhìn chòng chọc vào tóc, vào gáy từng đứa. Cả hai mỗi mắt, chôn chân mà vẫn chưa nhìn thấy một thằng nào tóc "cháy râu ngô" hay đầu "đít vịt" cả. Đi trình sát, mà chả gặp lấy ít là một tình huống khả nghi, dù chỉ là nhầm lẫn, cũng chán. Hai chàng đặc nhiệm nghiệp dư, một đứa trang bị đầy mình võ nghệ, còn một thì luôn nuôi mộng trở thành "thám tử, đặc tình", rút cuộc, chẳng có việc gì để làm, để chứng minh và áp dụng chút ít vốn liếng, sở trường sẵn có, thất thủ đi trở lại khu chợ. Hình như tiếng gọi của cái dạ dày đói meo đưa dẫn chúng. Đi qua một hàng khoai luộc, chắc không thể chịu thêm được nữa, Sơn rủ Minh ngồi xuống bên một met khoai. Của đáng tội, phân vì giữ ý (ai lại chưa được việc gì đã

ăn), phân vì trong túi hai cậu, số tiền mang theo chỉ đủ cho chúng dám xà vào loại hàng quạ vật này, nên lúc Sơn “sợ” vừa hé ý định, Minh “tổ cú” đồng tình ngay, hai đứa cùng ngồi thụp xuống như “rô-bốt” có người điều khiển, mỗi thằng vớ lấy một củ khoai chén liền.

Liếc thấy Minh ngoạm lấy ngoạm để củ khoai, nhồm nhoàm nhai quên cả bóc vỏ, Sơn lẩm bẩm: “Ăn bần, không trách chúng nó gọi là “tổ cú”... Này tớ hỏi thật, ngoài khoai ra, còn bao nhiêu thứ cậu ăn cả vỏ nữa?” Minh cũng không chịu thua, nó vừa ăn vừa thủng thẳng trả miếng: “Ăn bần thì sống lâu, miễn không tranh mất phần ai là được. Nhưng tớ nghiệm thấy, những thằng ăn bần ở bần một chút, lại chẳng bao giờ ăn tham cả. Tiếc là hôm nay hàng bà chủ không có khoai sọ, để cho cậu lại có dịp trở tài như hồi lớp 4 đi cắm trại ở Voi Phục...”

Sơn “sợ” đỏ mặt, chỉ thiếu chút nữa thì mắc nghẹn miếng khoai giữa cổ, nó không ngờ ông “công an con” cũng đáo để ra trò. Cái vụ “ăn khoai sọ” từ xưa từ xưa, bây giờ hễ cứ nghe ai nhắc lại, Sơn ngượng lắm, nhất là lại có bọn con gái, thì chỉ mong có lỗ nẻ nào dưới đất mà chui xuống cho khỏi xấu hổ. Ngày ấy, lớp 4 mà, đứa nào cũng vô tư và chưa biết ý tứ gì sất, thậm chí đang đi trên đường, còn bắt tụi con gái cầm hộ cặp

để cả bọn chạy ra bãi cỏ... đi tiểu. Chuyện đi cắm trại ở Voi Phục, đầu đuôi thế này : Cô giáo dẫn cả lớp xếp hàng vào xem hồ cá. Sơn và mấy đứa nữa kêu đói, xin cô cho ăn, nhưng bánh mì, và tất tât mọi thứ lương khô mang theo đều đã để tập trung hết ở ngoài trại, nên cô giáo động viên : “Cố gắng chút nữa, tham quan xong, cả lớp cùng ăn”, Sơn đành bầm bụng chịu. Khi đi ngang qua rặng trúc, thấy có bà già ngồi bán mẹt khoai sọ, Sơn nhăm nháy mấy thằng cùng đói tính chuyện tọt lại phía sau, bỏ hàng ngũ ăn khoai. Mấy đứa kia nhát gan, sợ cô biết, lắc đầu, nuốt nước miếng mà đi. Tuy không có “đồng minh” cũng buồn, nhưng để giải quyết sự đói đâu có cần vui, thế là mắt trước mắt sau, Sơn lảng khỏi đoàn, quay lại. Trong trạng thái ấy, với nó, sức cuốn hút của mẹt khoai sọ mạnh hơn rất nhiều lần hồ cá... Đến lúc lớp tham quan xong, cô giáo dẫn các bạn trở ra, thấy Sơn vẫn ngồi bên mẹt khoai nhẩn thín không còn một củ, dưới chân một đồng vỏ khoai lù lù ! Không muốn mất vui trong buổi dã ngoại, cô giáo chỉ nín cười khen : “Câu Sơn ăn khoai sọ giỏi nhỉ !”. Thế là từ sau buổi cắm trại ấy, cậu chàng có cái tên Sơn “sọ” ngô ngô mà ghê ghê cho đến tận bây giờ. Nếu không biết “sự tích” kia, thoát nghe, chẳng ai hiểu nổi đầu của tai nghe chữ “sọ” ấy nghĩa là gì cả.

Ăn đến củ khoai thứ năm, hai trình sát nghe chừng cũng đã ấm bụng. Trong khi chờ Sơn “sợ” ăn nốt miếng cuối cùng, Minh “tổ cú” buồn tình giở cuốn sổ “nghệp vụ”, xem lại những dòng đã ghi chép. Buồn thật, sáu bảy trang chữ dày đặc, tư liệu ùn ùn, các khả năng, căn cứ cùng đây rầy phán đoán... Thế mà mũi ra quân điều tra của hai đứa vẫn chưa thu được một “tia sáng” khả quan nào. Tại sao thế nhỉ ? - Nó ngẫm nghĩ. À phải rồi, bố Minh vẫn chả nói : công tác điều tra phá án mà không có nhân dân giúp đỡ, không dựa vào tai mắt quần chúng, tranh thủ sự đồng tình ủng hộ của mọi người... thì khó mà thành công. Vậy mà suốt từ lúc đi mình đã hỏi ai đâu. Lật lại thêm mấy trang sổ, Minh “tổ cú” quyết định bắt đầu từ đây - ngay hàng khoai luộc này. Nó ngược lên bà hàng khoai :

- Khoai ngon thật, nhà cháu cũng mua về luộc nhưng không thể ngon được thế này... Bà ơi, bà luộc bằng củi hay bằng than hả bà ?...

- Bằng than cháu ạ, than tổ ong, bây giờ nhà nào không đun than hả cháu. Hơi bận rộn, cách rách một tí, nhưng được cái rẻ...

Minh chớp thời cơ, “khai thác” ngay :

- Không biết họ sản xuất than ở đâu mà nhiều thế, cả khu mình hầu hết nhà nào

cũng đun than, một ngày dễ đến mấy nghìn viên bà nhĩ...

- Họ làm ngay ở đây chứ đâu, bên kia đường cái, gần cánh đồng khu nam ấy. Cái xưởng than không to lắm, họ thuê toàn trẻ con lang thang, thế mà phát tài ra phết...

Hy vọng đã hé mở, hai đứa vội vã trả tiền, hỏi bà hàng khoai đường sang xưởng than, rồi đi ngay. Chả là khi xem sổ, cái chi tiết "đứa đạp xe trong bọn trấn lột : đi đất, quần đùi, chân lem luốc như dân làm than" làm Minh chú ý, nó quyết định đi sâu tìm hiểu "đối tượng" này.

Xưởng than nằm bên con đường chạy ven cánh đồng. Đây tuy không phải là vùng ngoại vi thành phố, nhưng vẫn tồn tại một bộ phận đất đai nông nghiệp của bà con làng bên kia. Bởi vậy, nếp sống nửa đô thị nửa nông thôn cùng với thành phần cư dân pha trộn phức tạp hình thành nơi đây. Cái xưởng than nọ cũng mọc lên trong trào lưu chung ấy. Đất đai thì lấn chiếm, sản xuất kinh doanh cũng chẳng có phép tắc gì, nhân công thuê toàn trẻ con vị thành niên tứ xứ... Nhưng có lẽ than đang là nhu cầu, nguyên liệu chỉ có bùn, đất với đủ loại than quét vết từ các ga, cảng, kho bãi (theo như họ khai) nên cũng chưa ai sờ đến thuế má, và một điều nữa, công bằng mà nói xưởng than đã tạo nên việc làm và thu nhập cho một số trẻ

lang thang, cơ nhỡ, góp phần hạn chế việc chúng lêu lổng du đãng, gây rối an ninh trật tự và phạm pháp,... những lý lẽ tưởng như ưu điểm trên giúp xưởng than tồn tại chẳng cần một thứ giấy tờ pháp lý nào.

Từ bên ngoài nhìn vào, lũ trẻ đang cặm cuội đưa nào việc ấy, từ trộn bùn, xúc than, quay máy, đẩy xe đến phơi, xếp than đã thành viên, khó ai có thể phân biệt nổi đưa nào với đưa nào, bởi tất cả đều đen nhem từ đầu đến chân, nhọ nhem lem luốc. Chẳng thấy bóng dáng một người lớn, Sơn và Minh lân la vào tận sân đứng xem và dò hỏi :

- Các cậu làm thế này một ngày được bao nhiêu tiền ?

- Làm nhiều ăn nhiều, làm ít ăn ít - một đưa trả lời cộc lốc, hình như nó sợ dừng tay chuyện trò sẽ mất năng suất.

- Thế thì chẳng có thì giờ đi chơi đâu nhỉ

- Ai muốn đi đâu thì đi, thoải mái !

Sơn “sợ” chen vào “bắt nọn” :

- Nói phét, tớ thấy vẫn đủ cả, chẳng thiếu đưa nào. Đang làm, bỏ đi chơi có mà họ cúp lương...

Bị kích, cậu bé đang quay máy rập than dừng tay, ngược nhìn hai ông bạn sạch sẽ, cãi lại :

- Chúng mày nói phét thì có ! Đến chúng tao cũng chẳng biết nổi đưa nào làm,

đưa nào bỏ, nói gì đến bà chủ, đi đánh “tá lả”, xóc đĩa cả ngày...

- Thế không ai quản lý các cậu à ?

- Làm qué gì phải quản lý, cuối ngày đếm đồng, đếm viên rồi lĩnh tiền chia nhau. Thằng nào đi chơi thì nhin...

Minh “tổ cú” mớm thêm :

- Luyện thuyên, cứ làm như người ta không biết đấy, hôm qua, hôm kia mấy thằng làm than ở đây lang thang suốt ngày ngoài chợ, lại còn vào quán gọi ăn đủ thứ, có đứa nào nhin đâu...

- Thế mà cũng đòi nói, đã bỏ làm than là chúng đi “đánh quả”, nhiều tiền hơn, chứ sức mấy đứa nào chịu chơi suông nhin đời...

Thì ra là vậy, rất có thể tên trấn lột lem luốc kia cũng ở đây. Nhưng với nếp làm việc như thế, thì cứ hỏi han kiểu này cũng chẳng xác định được điều gì. Mà nó lại đi xe đạp thì khó có thể tin được, dân bụi đời, đến chỗ ở còn không có, lấy đâu xe mà đi. Thấy suy luận có vẻ đi vào ngõ cụt, Sơn “sợ” và Minh “tổ cú” lặng lẽ rút lui không tuyên bố khỏi xưởng than. Hơn nữa, cũng sắp đến giờ nhóm qui định gặp nhau ở “điểm hẹn” rồi.

Hai cậu trình sát lại tiu nghỉu ra về. Vừa đến đường cái, chợt Sơn nắm tay Minh chỉ sang cửa khu bách hóa : một thằng choai choai áo đen, quần sọc nâu đang vội vã đi ra, tới hè đường , nó dừng lại nhìn ngang

nhìn ngửa như muốn ngóng đợi ai, dáng dấp thật khả nghi. Sơn mở sổ xem nhanh, “áo đen, quần sọc nâu”... - đích thị nó đây rồi. “Bám sát đối tượng”, Sơn nói nhanh rồi lôi Minh cùng nhào sang đường. Vừa tới vỉa hè, thì một chiếc xe buýt từ từ ghé sát, tên áo đen không đợi xe dừng hẳn, tót lên cửa trước. “Nguy rồi, thì ra nó đợi xe. Định cao chạy xa bay đây”. Không kịp bàn với nhau nửa câu, cả hai đứa như một cái máy, cùng chạy lao theo, chui tọt lên cửa sau xe buýt. Vừa lúc cánh cửa hơi tự động khép lại, xe bắt đầu chuyển bánh. Chú “nhà xe” lần lượt đến bán vé cho những người mới lên, khi đến trước hai cậu quàng khăn đỏ, thấy cả hai cùng cho tay vào túi, lôi ra các loại tiền lẻ, cộng chỉ chưa đủ mua một vé, chú lên tiếng :

- Hai đứa đi đâu, lại trốn học bát phở hả...!

Sơn “sợ” vốn vẫn hò hét, tiếng to như lệnh võ, bây giờ lý nhí trong cổ :

- Chú... cho chúng cháu đi nhờ...

Đến nước này thì không lẽ dừng xe mà tống hai vị khách tí hon xuống đường, chú bán vé bật cười :

- Chịu các chú nhóc ! Nhưng đừng có mãi chơi mà lượn đến tối ngày bố mẹ phải đi tìm nghe chưa...

Hai ông tướng nhìn nhau. Thế là thoát, liều mà lại hay. Thấy có mấy ghế còn trống, Minh toan kéo Sơn cùng ngồi xuống, Sơn trừng mắt như muốn nói : “Đừng thôi, đã đi nhờ mà lại còn đòi ngồi !”.

Xe dừng chặng thứ nhất, cả hai quan sát vẫn thấy bóng cái áo đen thấp thoáng phía đầu xe. Vừa yên tâm, nhưng lại lo, theo nó mà đi tới cùng bến, rồi không biết sẽ về bằng gì đây ? Đến chặng thứ hai, bỗng không thấy cái áo đen đâu nữa, Sơn và Minh vội vàng ra phía cửa sổ nhìn xuống đường : Kia rồi, nó đã thoát khỏi xe, chắc là phát hiện “có cái đuôi” theo dõi, ranh ma thật ! Cả hai tức tốc len ra cửa, xuống xe bám sát. Tên “áo đen, quần sọc” lượn qua mấy bàn bán vé số, dừng lại trước một cửa hàng sách, truyện rồi bước vào. “Tranh thủ tiếp cận đối tượng” - Minh nói như ra lệnh sau khi chờ hồi lâu không thấy hấn ra. Hai trinh sát chia làm hai mũi đi vào hiệu sách bằng hai cửa. Trước quầy sách thiếu nhi, “đối tượng “ đang tần ngần đứng xem các loại truyện trên giá xếp kín cả mảng tường, vẻ hấp dẫn và thèm thuồng lắm. Hai đưa tiến đến từ hai bên, áp sát nó chỉ còn cách chừng một mét, rồi chẳng ai bảo ai , cùng giở sổ và kính đảo quan sát. Bỗng cả hai cùng chung hứng, “nhầm bét rồi, thế là đi mấy cây số toi công vô ích”. Đối chiếu với “đặc

điểm tên trên lột” ghi trong sổ : da ngăm đen, tóc cháy râu ngô, đầu dít vẹt thì lại khác một trời một vực. Anh chàng kia mặt trắng như trứng gà bóc, tóc đen bóng và gầy gọn gàng chẳng thấy cái dít gà dít vẹt nào cả.

Hai nhà thám tử ử rữ kéo nhau ra đường. Thế mới biết, công tác điều tra mà không tỷ mỉ, kỹ lưỡng, nghi oan người ta như chơi. Hồi giờ một bác qua đường, hai đứa giật mình : chỉ còn 8 phút nữa là đến giờ hẹn gặp nhau. Làm thế nào bây giờ ? Tự nhiên đã chẳng được việc gì, lại mua thêm một quãng đường, không lẽ lên xe buýt xin đi nhờ lần nữa thì ngưng chết. Hai vị điều tra viên của chúng ta quyết định co cẳng chạy ma-ra-tông cho kịp về “điểm hẹn”.

9

LẦN RA TUNG TỊCH THỦ PHẠM

Lại nói đến tốp trình sát hai người : Sáng “lợn” và Quang “sọt” về đến nhà Sơn “mặt già” trước tiên. Thấy ngoài sân có sẵn

mấy chiếc xe đạp của các ông khách “chíp hời” vào hát karraôkê, Sáng mang ngay đoạn dây dù ra đo liền. Loay hoay đến cái xe thứ ba, hai thằng reo lên mừng rỡ : đó loại xe mi-ni TQ bọn học sinh vẫn đi. Giở sổ ghi nhanh khám phá đầu tiên này, hai đứa bàn nhau tranh thủ chạy sang trường rà soát lại tất cả xe đạp trong nhà để xe.

Đang giờ học, hai cậu phải nói dối bác bảo vệ : “Cô giáo hẹn đến gặp”. Thấy Quang vẫn mặc nguyên bộ đồng phục của Hội nghị học tập sáng nay, bác bảo vệ trường tin ngay, để cho chúng vào không một chút nghi ngờ.

Dãy nhà xe ở đầu hời bên trong, nên không lớp nào nhìn xuống được, lại đang giờ lên lớp, càng chẳng có một ai ngoài đây. Hai trình sát giở sổ nhăm lại lần nữa : “Xe mini TQ, màu nho, lớp trước buộc cao su, dính bùn đất”, rồi chia nhau, mỗi đứa soát một dãy, không bỏ sót chiếc nào.

Buổi chiều, chỉ có hai khối 8 và 9, mà cũng phải tới mấy trăm xe đạp. Hai cậu bé hết sức khẩn trương đi từng hàng quan sát. Không khẩn trương sao được, loanh quanh ở khu vực này nhờ có ai bắt gặp, “tình ngay lý gian” biết ặn nói thế nào. Cũng may, mục tiêu chú ý của hai cậu là xe màu nho nên cũng không đến nổi lâu lắm. Cứ thấy màu nho là chúng dừng lại, nhìn hết lượt vòng

bánh trước, tìm kiếm một buộc dây cao su. Nhưng soát hết cả hai dãy xe, không bỏ qua cái màu nho nào, cũng tuyệt nhiên không hề phát hiện một vòng dây chun.

- Hay là nó nhớ nhầm màu xe ? - Sáng “lợn” lắm bầm - cũng không có lý, trí nhớ của Sơn “mặt già” đã hai lần được kiểm chứng đều chính xác. Mà điều gì nhớ không được chắc chắn là nó nói ngay...

Quang “sốt” suy luận thêm :

- Cũng phải chú ý đến khả năng dây cao su bị đứt, bật bung mất trên đường rồi thì sao ?...

Sáng đồng tình ngay : “Ừ, thế mà không nghĩ ra. Vậy tớ với cậu soát lại lần nữa, chú ý những xe thùng lộp, bật tanh, dính bùn...”

Thêm một lần nữa xem xét từ đầu. Nhiều bánh xe bê bết bùn đất, hoặc lộp thùng, lộp phồng nhưng lại là xe màu đỏ, màu xanh hay cũng là màu nho nhưng không phải là xe mi-ni. Thế là hết hy vọng. Không có khả năng tên trong bọn trấn lột kia là học sinh trường này. Cụt hứng, Quang và Sáng toan ra về, thì kìa, đằng sau cái bảng gỗ và mấy tấm mặt bàn bóng thanh lý, thò ra thấp thoáng mấy cái đuôi xe đạp nữa. Chắc là của dân đi học muộn vội vàng dựng ẩu cho kịp giờ vào lớp đây. Hai chàng trình sát vội vàng lao tới. Ba chiếc xe xếp chồng vào nhau, tay lái quật nghiêng

như sắp đổ. Trong cùng là chiếc mi-ni màu nhỏ, hai bánh đầy bùn đất. Sáng và Quang cùng xông vào như vô lấy cái bánh xe trước. Dây rồi, mấy vòng dây cao su đen bó vòng quanh một đoạn vành lốp, độ dài cũng tương tự như ngoài hiện trường. Hai đứa mừng như bắt được của, chỉ suýt nữa thì không kịp nổi reo âm lên.

- Bây giờ làm sao đây ? Thủ phạm đang nằm trong một lớp nào đó, không thể để nó trốn thoát ! - Sáng "lợn" cuống quýt - Hay bây giờ cậu ở đây canh chừng nó tẩu thoát, tớ chạy về báo với nhóm...

- Bình tĩnh nào ! - Minh "tổ cú" về nghỉ ngơi một lát, mới nói - Vấn đề bây giờ là làm thế nào để xác định thật nhanh chủ chiếc xe đó là ai, ở lớp nào. Dĩ nhiên chờ đến cuối buổi học thì nhất định sẽ biết, nhưng lúc ấy thì đã quá muộn, đồng bọn chúng sẽ kịp trốn thoát hoặc tẩu tán số tiền cướp được...

- Thế phải làm gì bây giờ ?

- Quay về hội ý nhóm, xem có sáng kiến nào hay không. Nhưng trước hết ta phải tìm cách dẫn bác bảo vệ tuyệt đối không được cho một ai mang xe ra khỏi trường đã...

- Được rồi việc ấy để tớ lo...

Thế là hai đứa chạy thục mạng ra khỏi dãy nhà xe, đến phòng thường trực, Sáng "lợn" dừng lại làm bộ mặt quan trọng nói với bác bảo vệ :

- Cháu truyền đạt lại lệnh của cô giáo hiệu phó : từ giờ đến cuối buổi học, bác không được cho bất cứ học sinh nào mang xe đạp ra khỏi trường giữa giờ. Tuyệt đối không bác nhé...

Nói rồi hai đứa, hướng về nhà Sơn “mặt già”, tiếp tục chạy như những vận động viên vào vòng đua nước rút. Vừa chạy, Minh vừa nói :

- Sao cậu liều thế, làm gì có cô hiệu phó nào ra lệnh... nhờ cô biết thật thì sao...?

- Thì... tùy cơ ứng biến. Công tác điều tra phá án không có cấm nói dối... miễn phải có lợi cho việc truy bắt tội phạm, hiểu không. Thôi cho qua đi, làm gì mà áy náy mãi. Vấn đề là phải mau chóng bắt ngay tên trấn lột...!

*

Tại quán Karaôkê nhà Sơn “mặt già”, các mũi trinh sát của nhóm S2 MQT đã trở về đủ mặt. mọi kết quả điều tra cùng những phán đoán, suy luận từ các chứng cứ, dấu vết được lần lượt báo cáo lại trước toàn nhóm. Đặc biệt kết quả tìm ra chiếc xe đạp gây án trong nhà để xe của trường được tất cả quan tâm bàn đến nhiều nhất. Sáng “lợn” và Quang “sọt” hồ hởi, khí thế và vui vẻ bao nhiêu, thì Sơn “sọ”, Minh “tổ cú” lặng lẽ, ỉu

xiu bấy nhiêu. Đúng là chúng nó gặp may, hơn một tiếng đồng hồ, hai đứa làm được bao nhiêu là việc, lại tìm ra chiếc xe đạp trấn lột, mà từ đây, bọn lưu manh chắc chắn sẽ sa lưới. Công tìm ra thủ phạm thuộc về Sáng và Quang là cái chắc - Tuy vụ án chưa đâu vào đâu, nhưng Sơn "sợ" và Minh "tổ cú" đã nghĩ ngay tới điều đó. Quả thực tuy mỗi dừ chân, đôi hoa mắt nhưng Sơn, Minh chẳng tìm ra được điều gì khả dĩ có ích cho việc phá án cả. Buồn, nhưng hai đứa ghé tai an ủi nhau : "May hơn khôn mà cậu!". Cho đến khi cả nhóm sôi nổi bàn phương án tiếp theo, thì chúng đã quên hẳn chuyện hơn - kém kia, tham gia ý kiến liên tục.

Minh "tổ cú" phát huy ưu thế của chức chỉ huy trưởng chuyên án, đồng dặc kết luận :

- Đã có căn cứ để tìm ra thủ phạm từ chiếc xe đạp. Song muốn sớm xác định chủ nhân chiếc xe, không có cách nào khác là nhờ sự phối hợp, can thiệp của nhà trường. Mà việc này phải trực tiếp gặp thầy hiệu trưởng hoặc cô hiệu phó. Nghĩa là "chuyện án TTL-500" sẽ không còn là bí mật riêng của nhóm S²MQT nữa (nói đến đó, Minh chợt giật mình nhận ra Sơn "mặt già" cũng có ở đây, nó đỏ bừng mặt, gãi đầu liên mấy

cái, cổ to tiếng nói lảng đi), giờ các cậu cho ý kiến xem, có thống nhất vậy không ?

Tùng “khểnh” im thin thít từ nãy đến giờ, phản đối ngay :

- Ngay từ đầu chúng mình nhất trí không đi báo công an, có nghĩa đã xác định quyết tâm tự làm lấy mọi việc, tự tìm cách phá án, bắt thủ phạm. Bây giờ nếu nhờ nhà trường giúp, dù chỉ việc tìm ra chủ chiếc xe, mình cũng phải báo cáo hết đầu đuôi vụ án. Trường mà biết, tất lại báo công an... Trong khi ta đã làm được 50% công vụ, chỉ còn mỗi việc lần từ đầu mối này ra các tên trong bọn tham gia vụ trấn lột, rồi bắt... thế thôi. Theo tớ, phải tìm kế khác, dứt khoát không nhờ ai hết.

- Đúng đấy, đồng ý ! - Sáng và Quang cùng hòa theo. Hai cậu đang lo : bao nhiêu thành quả điều tra ở hiện trường suốt buổi trưa, giờ phải “bàn giao” cho công an thì uổng quá.

- Ba người tán thành, như thế là “quá bán”, nhất trí tìm phương án khác. Không tranh cãi thêm nữa - Tùng “khểnh” đắc chí và láu lỉnh “khoá vắn đề” lại.

Minh càng sốt ruột hơn:

- Nhưng phải tìm ra cách nào khác chứ, thời gian gấp lắm rồi...

Sơn “sợ” đang áy náy vì chưa được đóng góp gì cho vụ án, tình huống hóc búa, nan

giải ấy bỗng kích thích nó nảy ra sáng kiến tạo thời cơ lập công. Sơn đề đạt :

- Lúc này Sáng và Quang nói ba chiếc xe để không đúng nơi quy định, như vậy là vi phạm nội qui nhà trường. Mọi khi, trường hợp như thế, ban “Sao đỏ” đều lập biên bản để nhắc nhở, trừ điểm thi đua của lớp có người vi phạm ấy. Ta có thể dựa vào lý do này gọi chủ chiếc xe ra trình diện...

- Tuyệt, tuyệt vời ! Cách ấy vừa hợp lý, bí mật lại đàng hoàng, công khai... Thế mà không nghĩ ra. - Cả bọn mừng rỡ...

Sơn “sợ” tiếp :

- Tổ là thành viên trong ban “Sao đỏ” của nhà trường, có phù hiệu và thẻ đây, các cậu không nhớ sao ? Bây giờ cả nhóm sang trường. Sáng và Sơn ở vòng ngoài canh chừng, Tùng và Minh cùng vào với tổ tiếp cận và chất vấn đối tượng, tổ đã có cách... Còn Sơn “mặt già” chưa nên xuất hiện, cứ trực ban ở nhà gọi điện thoại, khi cần gọi đến nhận mặt đối tượng.

*

Đội hình được bố trí theo đúng kế hoạch, Tùng “khểnh” và Minh “tổ cú” phục sẵn ở nhà để xe chờ, mặc dù chúng cũng chưa biết ông lớp trưởng Sơn “sợ” sẽ tiến

hành biện pháp nào để xác định chủ nhân chiếc xe gây án kia.

“Tùng ! Tùng ! Tùng !” - tiếng trống trường báo đã đến giờ ra chơi. Nguy to rồi, bọn các lớp ừa ra cả bây giờ thì còn làm ăn gì, Tùng và Minh đành tính nước lảng ra khu nhà... vệ sinh gần đó. Thật không còn gì khó chịu hơn cảnh “trình sát hình sự” lại phải đón lõng kẻ gian ở cái nơi... nặng mùi ấy. Tức thật, không biết bố Sơn “sợ” định giờ tiết mục gì đây mà mãi chưa thấy động tĩnh gì...

Đã gần mười phút trôi qua, giờ ra chơi sắp hết. Hai chàng trình sát của chúng ta cũng chẳng biết làm gì hơn, vẫn “kiên trì bám chốt”, tức đến nổ ruột mà đành... ngồi im re bịt mũi.

Bỗng loa phóng thanh ở sân trường có tiếng lạo sạo như vừa được nối điện, rồi bỗng tiếng Sơn “sợ” vang lên :

- A lô ! Các bạn học sinh chú ý ! Ban “Sao đỏ” của trường thông báo : bạn nào có xe đạp để không đúng qui định trong nhà xe, đề nghị ra cho xe vào nơi qui định và ký biên bản vi phạm. Xin nhắc lại lần thứ hai...

Từ trong nhà vệ sinh, Tùng và Minh cùng nhảy bổ ra chạy về phía nhà xe, sẵn sàng tư thế. Sơn “sợ” cũng đã rời nhà phát thanh, có mặt bên ba chiếc xe phạm quy, tay cầm tờ biên bản mới làm chưa ráo mực,

để trông sẵn phân tên, lớp và chữ ký đương sự. Quên cả cơn tức tối vì mấy phút tù hãm bất đắc dĩ, Tùng và Minh hồi hộp chờ đợi, trong bụng hai đứa còn thầm khen Sơn “sợ” quả là láu cá và thông minh nữa chứ. “Mới biết phát thanh quan trọng và tác dụng thật, chả thế mà các lực lượng đánh chiếm trong chiến tranh, tiến vào đô thị nào cũng tìm cách giành cướp đài phát thanh trước hết”...

Ba người có xe đạp vi phạm, hai lớp 9, một lớp 8, lần lượt ra dắt xe của mình vào hàng dây quy định và khai tên, ký vào biên bản “Sao đỏ”. Cũng vừa lúc đó, tiếng trống nổi lên báo hết giờ ra chơi.

Sơn “sợ” hỏi tay học sinh lớp 8 - chủ chiếc xe mi-ni TQ có buộc dây cao su ở vòng lốp trước :

- Tiết sau của lớp cậu học môn gì ?

- Tiết Họa !

- Vậy thì tốt rồi. Ban “Sao đỏ” sẽ can thiệp với nhà trường và các thầy cô cho phép cậu vào sau... Cũng có thể nghỉ cả tiết này, thậm chí cả tiết học còn lại chiều nay nữa...

- Để làm gì ?

- Chúng tớ sẽ cho cậu biết ngay. Thời gian nhanh hay chậm phụ thuộc hoàn toàn ở cậu đấy. Bây giờ mời cậu vào phòng bảo vệ làm việc.

Nói rồi Sơn "sợ" đi trước, tay chủ xe đi sau, sau nữa là Tùng và Minh lúc này nghiêm nhiên cũng trở thành người của ban "Sao đỏ", cả bốn người bước vào phòng bảo vệ. Bác thường trực, hình như đã được dặn trước, thu xếp mấy cuốn sổ sách trên bàn rồi bước ra, khép cửa, nhường chỗ cho ban "Sao đỏ" làm việc.

Chủ chiếc xe mi-ni màu nho học lớp 8E, cậu ta có nước da trắng, gầy và nom mặt mũi cũng không đến nỗi nào. Phải nói, nền nếp làm việc và cách xử lý nghiêm khắc, thường xuyên của ban "Sao đỏ" toàn trường bấy lâu nay đã làm uy tín và quyền lực của tổ chức này ngày một nâng cao. Các trò chẳng may vi phạm mà đụng đến "Sao đỏ" cứ là rãm rắp, chẳng mấy đứa dám chống đối hay cãi vã gì. Cho nên cậu "mi-ni màu nho" này mới chịu phục tùng đến thế. Hơn nữa, nhìn Sơn "sợ" đeo tấm phù hiệu "Sao đỏ", lại dáng dấp con nhà võ, cậu cũng run. Sơn "sợ" vào đề ngay :

- Theo chúng tôi được thông báo, chiếc xe của cậu, vào lúc khoảng 10 giờ sáng nay, có dính líu vào một vụ việc vi phạm ngoài đường phố... Vậy cậu phải nói thật, sáng nay cậu đi đâu ?

- Sáng nay tớ ở nhà, không đi đâu cả.

Tùng "khểnh" đã giờ sổ, tay cầm bút, hỏi ngay :

- Vậy từ 10 giờ đến trưa, cậu làm những gì ? Phải nói thật chính xác...

- Tớ giặt quần áo cho em tớ, rồi nấu cơm...

- Giặt mấy cái áo, mấy quần, màu gì ?- Minh "tổ cú" hỏi tiếp.

- Nhưng các cậu hỏi để làm gì chứ ?

- Cậu cứ nói cho đúng đi đã. Để làm gì hả ? Để xác minh xem cậu nói thật hay nói dối đấy...

- Tớ làm gì phải nói dối.

- Vậy cậu trả lời đi... - Minh giục.

- Được thôi, tớ giặt cho em tớ một cái áo trắng, một cái quần màu vàng có dải yếm, cả của tớ nữa, một cái áo kẻ... thế thôi.

Thấy Minh đang ghi chi tiết lời tay chủ xe vào sổ, Tùng "khểnh" tranh thủ hỏi tiếp luôn:

- Cậu nấu cơm trưa nay làm những món gì ?

- Lại thế nữa ? Liệu tớ có phải kể cho các cậu biết cả đến mâm cơm nhà mình không đấy ?...

- Tớ nhắc lại : cậu đang làm việc với ban "Sao đỏ" nhà trường để tìm ra một vụ việc nghiêm trọng. Vậy cậu phải có trách nhiệm trả lời tất cả các câu hỏi của chúng tớ, nếu không muốn sẽ phải ra đồn công an...

Nhận thấy đây không phải là chuyện đùa, “đối tượng” đành chịu “nhũn” trả lời tiếp:

- Vậy thì được thôi, tớ sẽ nói hết : Trưa nay tớ luộc rau muống, rán đậu phụ và rang lạc, nấu cơm. Thế thôi.

Tùng, Minh, Sơn “sợ” ghi hết vào sổ rồi kéo nhau ra ngoài. Một cuộc hội ý chớp nhoáng được tiến hành. Cả ba quyết định cử Tùng “khểnh” đến ngay nhà “đối tượng” để xác minh lời khai. Sơn “sợ” quay vào bảo chủ xe :

- Cậu cho biết địa chỉ nhà cậu ở đâu ?

- Nhà A6, tầng 1, phòng số 7, trông ra khu xóm liều...

- Được rồi. Bây giờ cậu vui lòng ngồi đây cùng chúng tớ ít phút. Công việc tiếp theo thế nào phụ thuộc vào kết quả xác minh chính lời nói của cậu. Còn chuyện học, cậu cứ yên tâm, ban “Sao đỏ” nói sẽ có trách nhiệm...

Tùng “khểnh” cầm tờ giấy ghi địa chỉ, nó nhanh trí mượn chiếc xe đạp của bác thường trực, vừa ra đến cửa đã nhảy phóc lên phóng đi như bay.

KẺ TRẦN LỘT KHÔNG PHẢI Ở TRONG TRƯỜNG HỌC

Hơn hai mươi phút sau, Tùng “khểnh” đã học tốc trở về, trán đầm mồ hôi, vội vàng cất xe rồi chạy vào. Sơn và Minh sốt ruột ra ngoài đón. Tùng vừa thở vừa nói :

- Nó khai đúng, không bịa đặt thêm bớt điều gì. Tớ còn hỏi thêm cả bà cụ hàng xóm nhà số 8, cụ cũng nói cả sáng nay thấy nó ở nhà với thằng em. Trên dây phơi còn treo một áo trắng, một áo kẻ, một quần vàng có yếm. Trong nhà, nhìn qua cửa sổ, tớ còn thấy đĩa lạc rang và bát đậu phụ... Tóm lại, bằng chứng ấy đủ kết luận : loại đối tượng này ra khỏi diện nghi vấn.

Ba đứa tiu ngửu nhìn nhau, tưởng đã chắc chắn nắm đối tượng trong tay... Ai ngờ. Tùng “khểnh” cau có thắc mắc :

- Như vậy cũng vô lý, rõ ràng chiếc xe đạp có tham gia vụ án và để lại dấu vết ngoài hiện trường, Sáng “lợn” và Quang “sọt” đã công phu tìm ra, Vậy ai là kẻ đã đi chiếc xe đó ? Chủ của nó, cậu học sinh lớp 8 này thì rõ ràng không phải rồi...

Như bỗng nhớ ra điều gì, Sơn “sợ” lời Minh “tổ cú” vào phòng bảo vệ. Cường - tên cậu bé chủ chiếc xe, vẫn ngồi đó vẻ sốt ruột, bồn chồn :

- Thế các cậu định giữ tớ ở đây đến bao giờ hả ?

Lúc này, mỗi nghi Cường là tên trong bọn trấn lột đã không có cơ sở nữa, Sơn “sợ” nhẹ nhàng hơn, thành thật :

- Nếu bạn “Sao đỏ” có gì không phải cậu bỏ quá cho. Thú thật, chúng tớ đang giúp nhà trường truy xét một vụ việc nghiêm trọng, không phải “giữ”, mà chúng tớ muốn mời cậu cộng tác giúp đỡ. Chỉ có cậu mới giúp được nhà trường trong vụ này...

Lời Sơn nói làm Cường như dụi đi đôi chút, nó hỏi :

- Nhưng tớ biết giúp các cậu việc gì bây giờ ?

- Như chúng tớ đã nói, chiếc xe đạp của cậu người ta có đầy đủ bằng chứng kết luận đã vi phạm ngoài đường (Sơn vẫn tránh không muốn nói lộ tới vụ trấn lột). Cậu có thể suy nghĩ kỹ rồi cho chúng tớ biết tại sao cậu nói ở nhà cả sáng nay, lại có chuyện như thế được ?...

Tất cả im lặng một lúc chờ đợi. Cường như suy nghĩ lại điều gì , rồi chợt nói :

- À, Tớ nhớ rồi : Sáng nay tớ cho thằng Hải mượn xe đạp. Mãi quá trưa nó mới trả, làm tớ suýt đi học muộn...

Ba cậu "Sao đỏ" trình sát mắt như sáng lên, sẵn đón ngay :

- Cho mượn hả, có thể chứ ! Cậu nói đi : ai mượn, tên là gì, nhà ở đâu ?

- Thằng Hải, Hải "cà nhắc", năm ngoái cũng là học sinh trường mình, nhưng đã bỏ học. Nhà nó ở xóm "liệu", chơi với tớ từ năm lớp 7...

- Cậu có biết nó không ?

- Sao lại không, Hải "cà nhắc" ở ngay gần nhà tớ...

- Thế thì đi ngay, dẫn chúng tớ đi ngay đến đấy - Minh "tổ cú" giục giã - kéo tên tội phạm kịp chạy trốn mất. Tùng "khểnh", cậu nhờ điện thoại bảo vệ đây, gọi Sơn "mặt già" đến ngay, cùng đi để nhận mặt bọn chúng. Khẩn trương ! Lên đường các cậu.

Nói rồi ba đưa cảm ơn bác thường trực, kéo Cường chủ xe đi ngay mà chẳng cần biết cậu ta có đồng ý hay không. Còn cậu chủ chiếc xe mi-ni màu nho, khi nghe đến hai chữ "tội phạm" mới nhận thấy hẳn có chuyện nghiêm trọng lắm, nên quên cả là đang giờ học, theo nhóm "Sao đỏ" đi ngay. Ra tới cửa trường, lại thấy thêm hai cậu nữa - chẳng biết cũng có phải là "Sao đỏ" không - đã chờ sẵn, cùng đi. Được một đoạn,

lại thêm một cậu nữa nhập bọn. Tất cả đều khí-thế, hăm hở lên đường.

11

BÙA VÂY XÓM LIÊU

Cả nhóm S²MQT, thêm Sơn “mặt già”, theo Cường chủ xe dẫn đường, dùng dùng tiến về phía khu nhà A, ra xóm liễu.

Đi hết dãy nhà lắp ghép một quãng là đến bờ ruộng, cách mấy khoảnh đất trồng vừa lạc, vừa khoai, chừng năm chục mét, là xóm liễu. Vốn gò đất ấy trước là cái tha ma nhỏ, sau mỏ mả lần lượt bốc đi hết, nên những người tha phương, lưu lạc không chỗ ở, cả một số người trong khu cư xá, ồ ạt kéo nhau ra đây dựng nhà, chiếm đất sinh sống thành chòm xóm. Ở đâu cũng vậy, những cộng đồng bản cùng dựng lều sinh cơ trên đất không phép kiểu tương tự như thế, người ta đều gọi là xóm liễu. Mặc dù chẳng phải tất cả những ai ở đây đều... liễu cả.

Dừng một lát trước khi tiến vào xóm, Minh phân công : Không đi tụ tập một đoàn, chia làm ba mũi. Sơn “sợ”, Tùng “khềnh”

theo Cường tới nhà Hải “cà nhắc”. Tớ và Sáng “lợn” canh chừng ngoài cửa. Quang “sọt”, Sơn “mặt già” canh giới từ xa.

Khi tất cả đã chiếm lĩnh vị trí, Cường mới dẫn Sơn “sọt” và Tùng tới nhà Hải “cà nhắc”. Đó là một căn nhà ba gian lợp mái tôn, phía trái sau có gian bếp vách đất mái lá. Ấy vậy nhưng cũng dựng cổng ngõ, hàng rào dây kẽm gai cẩn thận. Vườn tược chẳng cây cối gì, chủ yếu người ta rào để giữ đất. Đất xóm liều mà, không giữ, chỉ sau một đêm là vào tay kẻ khác.

Theo đề nghị của Tùng, Sơn, Cường bắc loa tay gọi Hải “cà nhắc” từ ngoài cổng. Không có ai thưa. Ba đưa đẩy cửa bước vào. Gian nhà nồng nặc mùi rượu. Một người đàn ông nằm ngủ mê mết trên giường con trong góc, dưới chân lăn lóc cái vỏ chai không. Cường thì thầm : “Bố nó đấy !”. Trong nhà chẳng một đồ đạc gì đáng giá. Kỳ thật, thế mà người ta bảo rượu thường là bạn của những kẻ ăn chơi lớp trên, giàu có. Chẳng đúng tí nào. Nghèo khó, bản cùng và bất lực kiếm sống đến thế này, cũng uống rượu đấy thôi. Đánh tiếng thêm mấy lần, chẳng thấy ai trả lời, cũng không làm nổi ông bố Hải tỉnh giấc, cả bọn kéo nhau ra ngoài hội ý.

- Nó quen và thường hay đến những nhà đứa nào trong xóm ? - Sơn “sợ” hỏi Cường chủ xe.

- Thằng này quen tất, nhà nào nó cũng có thể đến được...

- Bây giờ, - Sơn tiếp - tớ sẽ ém lại ở đây, Tùng “khểnh” theo Cường, gọi tất cả nhóm búa vây xóm liều, rà soát từng nhà, không bỏ qua cả những đứa trên đường, đi đi...

Thế là cuộc sục sạo hơn ba chục nóc nhà xóm liều được thâm “lặng triển khai, trong khi Sơn “sợ”, chọn một bụi cây rậm bên hàng rào nhà Hải “cà nhắc”, phục nấp, chờ đón lõng.

Hơn nửa tiếng đồng hồ, đã đi hết tất cả mọi ngóc ngách xóm liều, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng tăm hơi tên trấn lột đâu cả. Hy vọng bắt được thủ phạm lại bỗng chốc tiêu tan. Sáng “lợn” nóng mắt quay ra, beo vắn tai Cường chủ xe rõ đau, rồi cứ nắm nguyên tai nó, nghiến răng :

- Hay là mày cố tình định giở trò lừa chúng tao ! Báo cho mày biết, nếu bao che tội phạm, để nó sống mất là tao không tha đâu !...

Minh “tổ cú” lại phải đứng ra dàn xếp, nói cho Sáng “lợn” và cả bọn hiểu là Cường đang giúp tìm bắt Hải “cà nhắc”, chính theo đề nghị của nhóm... Sáng mới chịu buông

hai ngón tay gọng kìm khỏi tai cậu ta. Cái vành tai Cường đỏ lừ như nhuộm phẩm.

Khi tất cả cùng quay trở lại nhà Hải “cà nhắc” với ý định báo cho Sơn “sợ” hay tin, đi gần đến cổng thì bỗng Cường buột kêu : “Hải “cà nhắc” kia...!”. Cả nhóm vừa kịp nhìn qua hàng rào thì đã thấy một đứa mặc áo bay, quần tím than, một bên gò má đỏ ửng, tay phải quặt ra sau lưng, đồng thời sau vai nó, có cả Sơn “sợ” kê bên.

Thấy nhóm đến, Sơn “sợ” giơ một tay làm hiệu “không được to tiếng”. Còn bên ngoài, Tùng “khểnh” nhanh trí kéo Cường chủ xe giật lùi lại, rí tai : “Cậu nấp ở ngoài chưa cần vào vội. Khi cần tụi tớ sẽ gọi. Nếu nó nhận tội ngay thì không cần cậu “ra mắt” nữa, đỡ mang tiếng “chỉ điểm”...”

Thì ra, khi cả nhóm không thấy Hải “cà nhắc” có nhà, chia nhau bủa vây rà soát xóm liều, Sơn “sợ” ngồi thu lu trong bụi cây, sốt ruột lắm. Năm phút, mười phút, rồi hai mươi lăm phút, vẫn chưa thấy động tĩnh gì, mắt nó cứ ngong ngóng nhìn ra phía cửa, chờ đợi. Oái ăm. lại có mấy con kiến lửa chuyền từ lá cây vào, đốt nhoay nhoáy vào lưng, vào cổ mà cu cậu vẫn phải cắn răng cố chịu, không dám cử động mạnh. Bỗng đột nhiên, có tiếng động từ phía trong nhà. Sơn ngỡ ông say rượu đã tỉnh dậy, nhưng không, từ sau đóng củi nhà bếp, lớp ngóp bò ra một

cậu choai, y đứng lên phúi quần áo rồi tập tễnh đi rón rén ra cửa. “Đúng nó rồi - Hải “cà nhắc” đây, thằng này ranh ma thật. Ra nó trốn ở dưới bếp...”

Sơn “sợ” chuẩn bị tư thế, chờ nó ra tới gần cửa mới cất tiếng gọi bất ngờ từ trong bụi cây : - “Hải “cà nhắc !” Nó đứng sững lại, đang ngơ ngác nhìn quanh, thì Sơn thình lình lao ra chặn đường. Hải “cà nhắc” lùi lại một bước, rồi thoát cái thọc tay vào lưng áo, rút khúc côn gỗ tím vung lên tấn công... Nhưng, các bạn đã biết, bản lĩnh Sơn “sợ” đâu phải loại thường, nhất là từ sau ngày mang “đẳng võ sư” nó lại chưa có dịp nào thử sức. Sơn “sợ” nhanh như cắt né người, tung chân đá, khúc côn văng rơi xuống giữa sân, tiện tay, cu cậu tăng cho đối thủ một quả đấm vừa phải để cảnh cáo giữa mặt. Tuy cú đấm “vừa phải” thôi, vì Sơn chưa muốn ra đòn mạnh tay, nhưng tên gian cũng đã bật ngựa xuống đất. Sơn “sợ” nhanh chóng làm động tác khóa quặt một tay Hải “cà nhắc”, nhắc nó đứng dậy. Cậu võ sư nhìn vào mặt tên trăn lột, nhếch mép cười :

- Chú mày cũng hung hăng dữ tợn đấy ! Nhưng bản lĩnh tầm thường lắm...

Đúng lúc ấy cả nhóm cũng vừa về đến nơi, như chúng ta đã biết.

CÁC CHÚ CÔNG AN THÌ KHEN, CÒN BỐ THÌ... CHÊ !

Cũng may mà ông bố Hải “cà nhắc” quá say rượu, có đánh trống hay nổ pháo cũng khó mà đánh thức, nên cuộc thăm vắn Hải “cà nhắc” ngay sau bếp nhà nó trôi chảy và an toàn.

Sáng "lợn" thấy Sơn “sợ” cứ loay hoay đứng khóa tay giữ Hải “cà nhắc”, nó moi túi lấy sợi dây dù “nghệp vụ” xông lại : “để nó cho tở” rồi nhanh chóng trói hai tay tên trấn lột ra sau lưng.

Hải “cà nhắc” bị quá bất ngờ, cú chạm trán đầu tiên đã đụng phải một tay tuy nhỏ con hơn mình mà võ nghệ cao cường hiểm thấy. Cú đâm “cảnh cáo” lúc nãy vẫn làm nó đỏ bừng một bên gò má, giờ xuất hiện thêm năm đũa nữa, anh nào anh ấy sát khí đằng đằng, lại ăn vận quần áo học trò, nó nghĩ bụng : Lộ bemb hết rồi ! Chạm phải tổ ong bò vẽ, mới một thằng nhỏ con đã cao thủ như thế rồi, phen này chắc tụi nó dám cho mình linh đòn “hội đồng”, khó mà thoát. Trong bụng nó đang đoán non đoán già “không biết có phải đây là hội bạn bè tay bị trấn lột

ban sáng ? hay lũ bạn của thằng vừa bị nó đánh chiều qua” thì sự xuất hiện của Sơn “mặt già” làm nó tái sầm mặt. “Nuốt không trôi gói tiền rồi. Ai ngờ hội thằng này đông mà lại toàn đứa giỏi võ, dữ đòn cả”. Hải “cà nhắc” cầm mặt xuống đất tránh cái nhìn của anh chàng vừa là nạn nhân của chính nó ban sáng.

Sơn “mặt già” cúi nhặt khúc côn gỗ nhuộm mực tím, tiến lại phía Hải “cà nhắc”:

- Mày biết tội tao đến đây để làm gì rồi chứ? Có mà trốn đằng trời cũng không thoát. Các bạn tao đây sẽ “nói chuyện” với mày sậu, còn tao, chỉ xin trả nợ mày cú thúc sườn ban sáng thôi...

Nói rồi, Sơn “mặt già” cầm khúc côn gỗ tặng cho kẻ trấn lột một cú vào lưng rõ mạnh. Sau đó nó đưa khúc côn cho Minh “tổ cú” :

- Cậu giữ lấy, tang vật của vụ án đây. Lát nữa mang theo cùng nó lên đồn công an...

Nghe nói đến đồn công an, mặt Hải “cà nhắc” cắt không còn hột máu, nó rũ xuống như người hết xương, phục quỳ trước cả bọn van xin rồi rít :

- Em xin các anh, tha cho em, đừng bắt em lên đồn công an, em chót đại không biết các anh... Xin trả số tiền đây đủ, chỉ xin các anh đừng... em sợ lắm...

Sáng “lợn” quát lớn như Trương Phi trên cầu Trảng Bàng trong Tam quốc :

- Câm mồm ngay ! Biết sợ thế sao còn đi ăn cướp. Không gặp phải bọn ông, liệu mày có tự mang trả tiền người ta không ? Đồ chó!

Rồi Sáng hùng hổ lao vào Hải, nếu Tùng và Minh không kịp giữ lại, có lẽ tên cướp con đã ăn mấy cái đá ra trò rồi. Tùng quay lại Hải “cà nhắc” hỏi ngay :

- Tiền để đâu ? Mang ra đây...

Hải “cà nhắc” ngoái lại phía sau bếp, miệng lấp bắp :

- Dạ... dạ... em để dưới đồng cùi, trong vỏ hộp xà phòng ạ...

Phút chốc, đồng cùi được dỡ, Quang “sọt” móc dưới sâu lên một vỏ hộp xà phòng nhựa, lôi ra bó tiền buộc dây chun. Sơn “mặt già” lẩm nhẩm đếm lại. Số tiền còn nguyên, bọn trấn lột chưa kịp chia nhau tiêu đồng nào.

Vậy là từ lúc tóm được Hải “cà nhắc”, nhóm S²MQT chưa kịp tổ chức hỏi cung, trấn áp gì, nó đã khai ra tuồn tuột. Nghĩa là cuộc “chiến đấu” giành thắng lợi nhanh chóng mà không mất một “viên đạn”. Sơn “sọt” xem đồng hồ : 16 giờ 15 phút. Chỉ sau bốn tiếng mười lăm phút tính từ lúc xuất phát, chuyên án “TTL-500” đã phá xong, mà các trinh sát đặc nhiệm nghiệp dư lập nên chiến công, không phải ai khác, chính là các

cán sự bộ môn lớp 7Z3 mà chúng ta đã được làm quen trong nhóm bạn năm người thân thiết từ đầu truyện.

Tùng “khênh” giở cuốn sổ tay trình sát, nhúu mắt điểm lại một lát, rồi quay ra trước Hải “cà nhắc”, vừa đúng lúc Minh “tổ cú” đang định cời dây trói cho hắn.

- Khoan, khoan đã, chưa cời trói được. -
Tùng vội vàng ngăn Minh, rồi quay sang Hải :

- Tuy số tiền đã được trả lại người bị hại, nhưng chưa xong việc đâu. Bây giờ mày phải tiếp tục khai ra : mượn xe cho đứa nào đi ? Thằng cầm tuốc-nơ-vít là thằng nào ? ở đâu ?

Sơn “sợ” thấy vậy chen vào :

- Thôi, việc chính là lấy lại tiền cho Sơn “mặt già”, ta đã làm xong. Dĩ nhiên cần truy bắt cả hai tên đồng bọn, nhưng theo tớ, cứ giải nó lên công an, các chú công an sẽ tóm nốt bọn chúng... Ta cũng còn phải về nữa chứ, sắp hết buổi chiều, tớ... đói quá rồi.

Thì ra, không chỉ riêng Sơn “sợ”, mà cả bốn chàng trình sát kia đều đói meo. Nghe Sơn nói thế, chúng nhao nhao đồng ý theo. Minh “tổ cú” còn lý lẽ thêm : “Cũng phải vậy thôi, chứ bắt giữ người lâu, dù là kẻ phạm tội, cũng là phạm pháp đấy. Nhưng “Sơn “sợ” phải nhớ là : Đề nghị báo công an của cậu bây giờ mới được chấp nhận đấy nhé!...”.
.

Rồi cả bọn áp giải Hải “cà nhắc” lên đồn công an, mặc dù tên trấn lột hết lời kêu xin tha cho hắn. Thấy nó năn nỉ suốt dọc đường, Sáng “lợn” nóng mắt :

- Việc lấy lại số tiền bị cướp, chúng tao đã giải quyết xong với mày. Nhưng còn việc giáo dục mày không được tái phạm, thì để các chú công an giải quyết. Còn già mồm lải nhải nữa thì đừng có trách tao. Bớ mày đang đói hoa cả mắt lên đây...

*

Sau khi nghe tường thuật tóm tắt câu chuyện, các chú công an lập hồ sơ, biên bản bắt giữ tội phạm, yêu cầu các em giúp các chú làm một bản tường trình đầu đuôi vụ án để công an có thêm tài liệu truy bắt tiếp hai tên còn lại. Đồng chí trưởng công an thường đích thân cảm ơn cả nhóm đã giúp các chú tìm ra tên trấn lột, nhắc các em về nhà kéo muộn, và cũng không quên khuyên bọn trẻ từ nay đi học đừng nên mang theo số tiền quá lớn như Sơn “mặt già” hôm nay.

Tối hôm ấy sau bữa cơm, Minh “tổ cú” nghe có chuông điện thoại. Nhắc ống nghe lên, ở đầu dây bên kia, giọng Sơn “mặt già” oang oang phẫn khởi :

- Sáng mai, trước giờ học, cậu tập trung cả nhóm nhé, tớ sẽ khao một bữa bánh rán ở hàng bà Phao...

Đặt ống nghe xuống, Minh đang nghĩ làm cách nào để báo cho tụi nó biết, thì chuông điện thoại lại réo vang. Ở đầu dây kia, bố Minh điềm đạm nói :

- Bố truyền đạt lại lời mời của đồng chí trưởng công an phường : Sáng mai, các con cử một người trong nhóm bắt tội phạm hôm nay, lên trụ sở công an nhận giấy báo công mang về trường. Các cu cậu khá lắm... Song, tối nay con thức đợi bố về nhé. Bố có việc cần trao đổi với các trình sát đặc nhiệm đấy...

Chưa bao giờ Minh “tổ cú” vui và tự hào đến thế. Trước nay, nó đã bao giờ được bố khen đâu. Toàn chê là chê cả. Nào là lười tắm, người hôi, nào là ngủ dậy không chịu bỏ màn, gấp chăn, nào là rửa bát dối, quét nhà ẩu, vân vân và vân vân. Thế mà hôm nay, thủ trưởng của bố đã khen, lại còn được bố hẹn đợi để “trao đổi” mới sướng chứ. Chỉ sau có một ngày, Minh cảm thấy như mình đã trở thành người lớn một chút rồi.

Gần khuya thì bố Minh về. Lời đầu tiên ông thông báo với cậu cả là :

Đã bắt được nốt hai tên đồng bọn trấn lột, rồi mới đi tắm rửa, ăn cơm. Đợi cho mẹ và bé Long đi ngủ, bố Minh mới vào cầu

chuyện. Ông gọi cho cậu con trai kể lại hết mọi tình tiết vụ án, cùng những suy luận, phán đoán của bọn trẻ. Minh “tổ cú” say sưa trình bày tất cả hoạt động của các mũi “trình sát” trong ngày, nó còn mang cả cuốn sổ con ra khoe những ghi chép vụ án.

Vốn cũng đã từng nhiều năm công tác trong đội đặc nhiệm thời trai trẻ, bố Minh gật gù khi xem cuốn sổ bé của cậu con trai. Quả là lũ trẻ bây giờ thông minh, láu lỉnh và tiếp thu nhanh nhạy hơn nhiều so với ông tưởng. “Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh” - mấy đồng nghiệp của ông chiều nay vừa khen vậy, nào đã hản đúng đâu, cả lũ bạn của nó nữa chứ, chưa đứa nào từng được học nửa chữ về nghiệp vụ trình sát, phá án, nhưng quả thật, những phán đoán của chúng không thua kém người lớn là mấy. Nhưng sau cùng, khi trả lại cuốn sổ cho con, ông ân cần mà nghiêm khắc nói :

- Con cầm bút và hãy ghi những gì thấy cần thiết. Bố sẽ tạm thời nêu ra cho con và các bạn những sơ xuất, nếu không muốn nói là yếu kém của các thám tử hôm nay .

Và ông sửa lại tư thế, nghiêm túc vạch ra những suy đoán, bỏ sót ngờ nghệch của năm chàng, khiến Minh vừa nghe, vừa ghi, sững sờ đến giật mình, hai tai đỏ dừ lên.

- Một là : Khi vừa gặp, tên trấn lột đã biết trong túi Sơn có tiền. Vì sao ? - Điều này chưa cậu nào “sờ” tới. Hai là : Đến nhà bắt đối tượng mà không lục soát kỹ; Bắt được rồi lại không giải đi ngay, nên kẻ gian trốn ở bếp mà không biết, và nếu đồng bọn chúng đến đánh tháo thì khó mà trở tay. Ba là : Khi điều tra, chưa biết tập trung lực lượng vào mũi nào suy đoán nhiều khả năng, đầu mối nhất, giải mông trình sát đi khắp nơi là lãng phí... Còn nhiều điểm nữa đáng chê, nhưng bố chỉ đơn cử mấy trường hợp. Con ghi vào và có dịp thì nói cả cho các bạn biết nữa. Tóm lại, có công nhận thế không ?...

Minh nguyệt ngịu gật đầu sái cổ, chịu thua những lý lẽ phân tích của bố. Nhưng thấy bố toàn chê, cu cậu lại nũng nịu :

- Thế sao chú trưởng đồn thì khen chúng con và gửi giấy báo công về nhà trường, mà bố thì lại chê nhiều thế ?

- Việc bắt được tội phạm, thu hồi được tài sản bị cướp thì khen. Nhưng các bước điều tra, trình sát... thì chê !

LỄ NHẬP MÔN... ĐẶC NHIỆM

Trải qua bao lần dự định, hẹn hò không thành bởi những sự kiện bất ngờ cứ liên tiếp xảy ra, hôm nay, nhóm S²MQT mới thỏa thuận được ngày tổ chức một buổi lễ quan trọng tại nhà Sơn “sọ” - võ sư khu C21. Lần này chúng nhất trí cắt hẳn cái thủ tục “ăn chay”, bởi đứa nào cũng thấy khó thực hiện quá. Hơn nữa, chúng thấy nó nhiều khô, cầu kỳ và có vẻ kiếm hiệp cổ điển thế nào ấy. Sao lại phải ăn chay, học võ, kết nghĩa bạn bè chứ có phải đi tu đâu mà chay với tịnh. Nhất là Sơn “sọ”, nó phản đối mạnh nhất, vì ngày thường, bữa cơm nào mà không có tí mỡ dính vào, cậu ta khó mà nuốt nổi.

Điều làm chúng tranh luận và bàn bạc nhiều nhất là nên gọi tên nhóm (ngoài S²MQT ra) là gì ?

Tùng “khểnh” - vốn là đứa đưa ra cái trò “ăn chay” dạo trước, lại sử dụng vốn tri thức từ kho truyện trinh thám của mình. Nó đề nghị :

- Lưu, Quan, Trương ở vườn đào kết nghĩa trong Tam quốc thế nào, các cậu biết rồi đấy. Dĩ nhiên, mình không dập khuôn

máy móc bất chước, nhưng cũng phải ra trò một tý chứ. Tổ đề nghị ta kết nghĩa bạn bè, đứa nào đề trước, một giờ cũng là anh, đề sau là em. Mang giấy khai sinh đi độ. Ở trường, lớp muốn gọi nhau bằng gì, tùy ý, nhưng có năm đứa, phải xưng hô anh em hàng hoàng. Còn chuyện học võ, Sơn “sợ” đương nhiên là sư phụ. Chỉ có điều này, chẳng biết các cậu có đồng ý không... ?

Vẫn biết Tùng “khềnh” bao giờ cũng là thằng đầu trò, cả bọn giục :

- Nói đi, hay thì nghe, dở thì bỏ, ngại quái gì...

Thực tình, Tùng đâu có ngại, vì nó biết thóp tâm lý bốn vị cán sự rồi, chắc chắn là ưng ngay. Nhưng, nó muốn để các bạn hồi hộp một chút, chờ đợi một chút, mới khoái. Thấy cả bọn đang há hốc mồm chờ nghe, Tùng chậm rãi :

- Vừa rồi, nhân vụ Sơn “mặt già” bị trấn lột, nhóm tụi mình đã được dịp thử thách về nghiệp vụ. Công an phường gửi giấy báo công về trường... như vậy cũng chứng tỏ S²MQT đây khả năng và triển vọng. Ra quân lần đầu, đánh thắng liền, xứng đáng là các trinh sát đặc nhiệm đây chứ. Vậy tổ đề nghị, mình làm “lễ nhập môn... đặc nhiệm”, từ nay nhóm S²MQT là “nhóm đặc nhiệm”, được không ?

Quả như Tùng “khểnh” dự đoán, cả bọn hò lên đồng ý :

- Ô kê ! Tán thành, nghe được lắm. Nhóm đặc nhiệm nhà C21, chuyên phá các vụ án hình sự. Nhất trí cả hai tay !

*

Bố Sơn “sợ” đi công tác vắng, nhà chỉ còn mình nó - thật là một địa điểm lý tưởng cho nhóm họp nhau. Nhưng thật oái oăm, cái lễ nhập môn hụt lần trước, ngày Sơn “sợ” vừa được huy chương vàng, bánh trái hoa quả rôm rả là thế, mà lần này, “nhập môn” thật, lại đúng dịp chẳng anh nào có tiền, chúng chỉ góp nhau mua được lèo tèo mấy quả táo chấm muối ớt, hai chai nước khoáng và một gói kẹo vừng. Tùng “khểnh” động viên các bạn :

- Không sao, hình thức không quan trọng, cơ bản tình nghĩa với nhau là chính chứ. “Quân tử đối với nhau như bát nước lã” mà, các cậu hiểu không ?

Thế rồi “Lễ nhập môn” nhóm đặc nhiệm nhà C21 (tất cả nhất trí gọi như thế, lấy nhà C21 của Sơn “sợ” làm tên, nghe cho oai) cũng diễn ra suôn sẻ và kết quả. Sau khi đo giấy khai sinh, một điều ngẫu nhiên kỳ lạ là : S²MQT, (Sơn, Sáng, Minh, Quang,

Tùng) lại thứ tự kém nhau năm, tháng đẻ mới tài. Rốt cục, Sơn “sợ” đáng tuổi anh cả, rồi lần lượt : Sáng “lợn”, Minh “tổ cú”, Quang “sợ”, đến Tùng “khểnh” là em út. Chúng thống nhất học võ vào hai buổi tối thứ năm và chủ nhật tại nhà Sơn “sợ”. Chẳng có văn bản, tuyên thệ gì, nhưng xem chừng, sau đó năm đứa như thấy gắn bó, yêu thương nhau hơn, biết nghe nhau hơn cả ở trường cũng như ở nhà. Và điều này mới đáng mừng chứ : Kỳ thi kiểm tra kết quả học tập cuối học kỳ I, cả năm đứa đều đạt loại học sinh giỏi của trường.

14

VỤ ÁN TRÊN TRẦN NHÀ

Có tiếng hú bên ngoài cửa sổ, phía dưới đường. Biết là Quang “sợ” gọi, Sáng “lợn” ra ngoài ban công bùm môi huýt tiếng sáo rõ dài, nghe như tiếng chim, đáp lại. Gần 9 giờ tối, không biết có chuyện gì đây ?

Tiếng hú lại vang lên lần nữa - Theo quy định, như thế có nghĩa là có việc rất

khẩn cấp. Sáng xỏ vội cái sơ mi, nhảy ba bốn bậc một xuống tầng dưới.

Vừa thấy Sáng, Quang nín ngay áo bạn lôi ra gần bể nước, nói gấp gáp :

- Báo cho nhóm biết ngay, khu E2 nhà Tùng “khểnh” vừa có trộm. Mất nhiều thứ lắm. Kẻ gian đột nhập vào bằng lỗ trần tầng năm. Ba mươi phút nữa gặp nhau. Ở “điểm hẹn” mới. Khẩn trương nhé...

*

*

*

Mời các em đón đọc tập tiếp theo

CÁN SỰ HÓA RA TAY

MỤC LỤC

	Trang
1- Võ sư tí hon	3
2- Nhóm S ² MQT	18
3- Điểm liên lạc mới	24
4- Cơ hội gặp nhau	34
5- Vụ bất ngờ xảy ra	38
6- Giúp bạn truy tìm thủ phạm	45
7- Kế hoạch hành động từ những suy đoán	57
8- Các trình sát lấu cá và thông minh	63
9- Lăn ra tung tích thủ phạm	85
10- Kẻ trăn lột không phải trong trường học	99
11- Bữa vây xóm liều	102
12- Các chú công an kher, còn bố thì... chê !	108
13- Lễ nhập môn đặc nhiệm	117
14- Vụ án trên trần nhà	120

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

in xong và nộp lưu chiểu tháng 8 - 1996
số 102/KXB ngày 11 tháng 3 năm 1996
in Bộ LĐTB Xã hội Giấy phép xuất bản
in 3000 bản khổ 10,5x18 cm. Tại xí nghiệp

MỤC LỤC

PHẦN MỞ ĐẦU

Bộ truyền đại nhiệm tập	3
Tác giả : LÊ TÂN HIẾN	81
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI	24
4 Tổng Dục Tân - Hà Nội	83
Tel : 8.252016 - 8.252068	47
Chịu trách nhiệm xuất bản :	75
ĐỖ NINH	69
Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN	
Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP	68
Tính bằng và bản : HOÀNG ANH	68
Sửa bản in :	
	102
	101

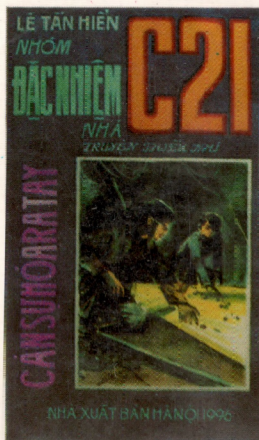
In 3000 bản khổ 10,5x18 cm. Tại xí nghiệp
 in Bộ LĐTĐ Xã hội. Giấy phép xuất bản
 số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996
 In xong và nộp lưu chiểu tháng 8 - 1996

Năm chàng học sinh lớp 7, đều là cán sự lớp, học giỏi, thông minh nhưng cũng nghịch ngợm đủ trò tinh quái. Mỗi đứa một khả năng, sở thích và cá tính, chỉ giống nhau ở ước mơ làm “trình sát đặc nhiệm điều tra vụ án”. Ấy vậy mà chúng làm được thật. Cũng phán đoán, suy luận khoa học, chính xác chẳng kém gì các chú... công an...

Chúng đã khám phá và tóm cổ kẻ trộm lột bạn như thế nào? Mời các em cứ xem rồi sẽ rõ.

Đón đọc tập sau:

“Cán sự hoá ra tay” với năng khiếu hình sự của “cán sự hoá” Quang “sọt” và những miếng võ điêu luyện của võ sư tỷ hon Sơn “sọt” cùng các tiểu đệ trong nhóm.

NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ

C21

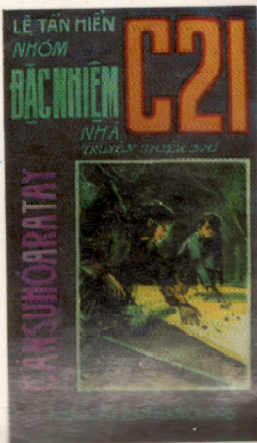
Giá : 4.000 đ

Năm chàng học sinh lớp 7, đều là cán sự lớp, học giỏi, thông minh nhưng cũng nghịch ngợm đủ trò tinh quái. Mỗi đứa một khả năng, sở thích và cá tính, chỉ giống nhau ở ước mơ làm "trình sát đặc nhiệm điều tra vụ án". Ấy vậy mà chúng làm được thật. Cũng phán đoán, suy luận khoa học, chính xác chẳng kém gì các chú... công an...

Chúng đã khám phá và tóm cổ kẻ trộm lột bạn như thế nào? Mời các em cứ xem rồi sẽ rõ.

Đón đọc tập sau:

"Cán sự hoá ra tay" với năng khiếu hình sự của "cán sự hoá" Quang "sọt" và những miếng võ điêu luyện của võ sư tỷ hon Sơn "sọt" cùng các tiểu đệ trong nhóm.

C21

Giá : 4.000 đ

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

LÊ TÂN HIẾN

LÊ TÂN HIẾN

NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ

TRUYỆN THIẾU NHI

C21

LÊNHẬP MÔN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996